

บทละคร เรื่อง

เงาะป่า

สค. ฤๅมมะโรหิต

สร้างจากพระราชนิพนธ์ เรื่อง เงาะป่า

คณะดาราตรี ในความควบคุมและกำกับการแสดงของ ลัดดา สารทายน

นำออกแสดง ณ เวที เฉลิมนคร วันที่ ๑๘ - ๓๐ กรกฎาคม ๒๔๘๓

ฉากหนึ่ง ตอนที่หนึ่ง

ฉากป่าริมธารน้ำ มีไม้ใหญ่และเถาวัลย์ขึ้นอยู่เบื้องหน้าชายขวา เถาวัลย์บางเส้นไขว้เชือกจริง ห้อยโหนไค้ ตรงกลางเป็นที่ว่าง และโขดหิน ถัดไปเป็นธารน้ำ มีพืชน้ำคอกขึ้น หลากสีสะพรั่งไปจนติดเนินเขาเบื้องหลัง อีกฟากหนึ่งของลำธาร มีถ้ำใหญ่และเนินเขาเป็นพิศยาวตัดท้องฟ้า

เปิดฉาก สมมุติว่าเป็นเวลาเย็นโพลเพล่ ท้องฟ้าสีแดง เล่นแสงและเงาได้
คนึงกับไม้ไผ่ ออก ไม้ไผ่หิ้วนมมา ๓ - ๔ ตัว มือถือบอเลา

คนึง - ภูคิดถึงจะตายเสียแล้วไอ้ไม้ไผ่ หนูนั่งหายใจหน้าไปไหน นี่ภูไม่ไปตามที่บ้านก็คง
ไม้ไผ่ - ไม้ไผ่

คนึง - ภูก็คิดถึงมึง ไอ้คนึง แต่ภูยังไม่สบายใจ

ไม้ไผ่ - เป็นอะไรวะ ไอ้ไม้ไผ่

คนึง - (หัวเราะ) ภูเบื่อหน้าไอ้ฮอนเนา

ไม้ไผ่ - เบื่อหน้าไอ้ฮอนเนา? แปลกแท้ ๆ มันเรื่องอะไรกันวะ?

คนึง - มึงยังไม่รู้ ไอ้ฮอนเนามันมาขออีล้าหับพีชชา

ไม้ไผ่ - หมายความว่ามันจะมาเป็นพี่เขยมึง

คนึง - เคียวนี้มันคิดว่ามัน เป็นพี่เขยภูเสียแล้ว ยังไม่ทันไรมันก็ทำท่าอวดดีจะมาขี่คอฮอน
คนอย่างชานะหรือจะยอมให้มันขี่

ไม้ไผ่ - แล้วมึงดีเลยเกลียดมัน?

คนึง - เออ ภูเกลียดมัน ถ้าไม่คิดความมันจะต้องมาเป็นพี่เขยภู ภูก็เห็นจะเกิดเรื่อง
กับมันเสียนานแล้ว

ไม้ไผ่ - หมายความว่าพอมึงยกให้แล้ว ไซ้ใหม่?

คนึง - ก็ไซ้หั้นซี่ ทำไม่ถึงจะไม่ไซ้เล่า พอดีใจก็เกินไป

ไม้ไผ่ - แล้วพีมึงว่ายังไง?

คนึง - อีล้าหับนะหรือ ก็ไม่เห็นว่าจะยังไง แต่ภูรู้ว่าพีมึงไม่รักไอ้ฮอนเนา

ไม้ไผ่ - มึงรู้ไค้ยังไง?

- ไม่ไผ่ - พิฎุเจยนี้หว่า
- คณัง - ออ ผู้หญิงเจยแปลว่าไม่รัก คำราของมิงหรือ?
- ไม่ไผ่ - (ซักเคือก) หรือมิงว่ายังงิ?
- คณัง - ผู้หญิงเจยนั้นแหละตัวคี้ละ
- ไม่ไผ่ - มิงหัวเทากำปั่น มิงสู้รู้ถึงเพียงนั้นเพียวหรือไอคณัง
- คณัง - ใจมิงลำเอียงไม่ยากให้พี่มิงไคกับไอเฮนา มิงก็เลยบอกว่าอีกคำหับไม่รัก ฎว่า ผู้หญิงนะ ไม่รักไม่มีหรือวะ
- ไม่ไผ่ - มิงหว่าพิฎุใจวายหรือไอคณัง
- คณัง - ฎไม่ไควอย่างนั้น ฎว่าอีคำหับมันน่าจะรักไอเฮนา ไอเฮนามันสง่าจะบอกให้
- ไม่ไผ่ - มิงอย่ารู้คี้กว่าฎเลยวะ อีคำหับมันไม่รักไอเฮนาแน ฎรู้ เฮย เล่นน้ำกันคี้กว่าวะ

(มิงบินผ่านไปตัวหนึ่ง หายเข้าไปบนกิ่งไม้)

- ไม่ไผ่ - เฮย ลากปากอีกตัวแล้วโว้ย นาน ๆ มาเพียวกันสักที กินให้พุงกางทีเดียว
- คณัง - (ขยับบอเลา) ฎเอง (คอมเข้าไปเป่า นกตกลงมา) มือฎเป็นงิบ้าง?
- ไม่ไผ่ - เลวกวามี้อ่าเพียงนิกเดียวเท่านั้น
- คณัง - หนอยแน แปลว่ามีมิงเห็นอฎไซไหม?
- ไม่ไผ่ - มิงเคยยิงเสือไหมละ
- คณัง - (เกาศีรษะแข็งใจตอบ) เคยวะ มิงละ?
- ไม่ไผ่ - ฎยิงเสียนับไม่ถวนแล้ว เกียนนี้เห็นเสือเหมือนเห็นแมว
- คณัง - ฎเห็นเสือเหมือนเห็นหมาตัวหนึ่ง
- ไม่ไผ่ - ถ้าโคนหมาอฎเข้ามิงจะแผนไม่ทัน

(เสียงเสือคำราม)

- คณัง - (หยุดฟัง) เฮย เฮย เสียงอะไรเว้ย? (ทำท่ากลัว)
- ไม่ไผ่ - ไอบาที่ไทมมานอนกรนอยู่แถวนี้
- คณัง - มิงแน่ใจหรือว่าคนกรน ฎว่าเสือ
- ไม่ไผ่ - เสือหรือ? (ทำท่าจะแผน)
- คณัง - (อุคมือไม่ไผ่) เองอย่าหนีแมวสิ ไอไม่ไผ่ มิงว่าเห็นเสือเหมือนเห็นแมวไม่ใช่หรือ
- ไม่ไผ่ - ก็เกียนนี้ไม่ไคเห็นนี้หว่า

(เมื่อเห็นเงียบก็ชวนกันลงอาบน้ำในลำธาร)

(เสือโผล่หัวออกมาทางหนึ่ง โดยคนทั้งสองไม่ทันเห็น แล้วก็หกดับเข้าไป)

- คณัง - เฮย ฎจับปลาไคตัวหนึ่งแล้วโว้ย
- ไม่ไผ่ - ปลาอะไรวะ ขอฎดู ออ, ปลาชอน ฎก็ไคตัวหนึ่ง ฎนา
(สองคนเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน โยนปลาและปูขึ้นมาทีละตัวสองตัว)
(ชมปลาโหนดาวล้วย ออกมาจากในโรง เห็นสองคนเล่นน้ำอยู่อย่างเพลิดเพลิน)

ไม้ไผ่ - ก็คอมเขาไปหยิบเอาผานุ่งมาเสีย แล้วแกลงทำเสียงเสื่อคำราม)

คนึง - กรนผีอะไร นั่นมันเสียงเสื่อไม้ไผ่หรือ?

(สองคนตะกะกายจะขยับก แต่ไม่เห็นผานุ่งก็ร้องเอะอะ)

ไม้ไผ่ - เอะ ภูว้าเอาผาวางไว้ตรงนี้ มันหายไปไหน?

คนึง - ถูกกองไว้ตรงนี้ หรือว่าเสื่อมันคาบเอาไปเสียแล้ว

(สองคนชะเงอคอมองหาผา แต่ไม่กล้าขึ้นมาจกลำธาร ไม้ไผ่กับคนึงบนพืมหา ชมพลาแกลงทำเสียงเสื่อคำราม ไม้ไผ่กับคนึงกลัวลนลาน แต่ไม่รู้อะไรจะไปข้างไหน วนวายกันอยู่ในลำธาร)

(ชมพลาแอบดูอยู่โคนต้นไม้ใหญ่ ทำท่าสนุกขบใจ แก่งส่งเสียงคำรามบ้าง ออกเสียงเป็นเจ้าป่าบ้าง)

ชมพลา - ภูเป็นเจ้าป่า มึงรู้จักภูไหม?

(ไม้ไผ่กับคนึงตกใจ)

ชมพลา - ทำไมมึงไม่ตอบ? มึงภูหมิ่นภูหรือ? ไอ้สองคนนี่ เคี้ยวพอ.....

คนึง - มึงตอบซิ, ไม้ไผ่

ไม้ไผ่ - มึงตอบซิ มึงเป็นคนช่วยภูมาไม่ใช่หรือ?

ชมพลา - มัวก็ยุ่งกันอยู่นั่นแหละ เคี้ยวภูเหกกอกเสียเลย

(คนึงกับไม้ไผ่ก็ยุ่งกัน ผลที่สุดไม้ไผ่เป็นคนตอบ)

ไม้ไผ่ - ซ่า - เออ - ไม่ไค่ทำนิคอะไรเลย

ชมพลา - ภูถามวารูจัก ภูหรือเปล่า

ไม้ไผ่ - (พูดกับคนึง) เสียงเหมือนพี่ชมพลาจริง

ชมพลา - (แก่งคักเสียง) มึงจะตอบหรือไม่ตอบ? ภูเอามึงตายเคียวนี้แหละ

ไม้ไผ่ - โอ๊ย ตอบจาตอบ ซ่า... ซ่า... ไม่เคยเห็นเจ้าพอเลย... ไม่เคยรู้จักไคยีนแต่ซ้อ

ชมพลา - พวกเงาะทุกคนต้องรู้จักภู ต้องนับถือภู ไอ้มึงสองคนระยำมาก ทำไมจึงไม่รู้จักภู (ขวางกอนหินลงไปกอนหนึ่ง)

ไม้ไผ่ - โอ๊ย ตายแล้ว หัวแตกแล้ว, เจ้าพอ

คนึง - เจ้าพอ อย่าทำซ่าเลย เจ้าพอ

ชมพลา - มึงโหษนิคมาก มึงแกผ่าอาบนำ นางไม้นั้นเขาหนูกมึงไม้ไหว เขาจึงไปฟ้องภู มึงขึ้นมาให้เขาทำโหษเสียที ๆ

ไม้ไผ่ - ก็ซ่าไม่มีผานุ่ง, จะให้ขึ้นไปยังง

ชมพลา - ไม่นั่นสิคินัก ขึ้นมาเคียวนี้

ไม้ไผ่ - (พูดกับคนึง) ภูว้าพี่ชมพลาแน่ เสียงมันเหมือนเหลือเกิน

(กำลังตลอดตอเถียงกันอยู่ ก็พอดีมีเสียงเสื่อคำรามขึ้นอีก ชมพลา ตกใจ หันไปดู ก็เห็นเสื่อไผ่ลึกระยะออกมาจากพุ่มไม้ จึงหยิบบอเลาขึ้นมา ปลาถูกตาเสื่อ เสื่อหลังโลก ชมพลาเป่าซ่า เสื่อทำท่าจะแผนใส่ ชมพลา จึงโคกเขารัดคอ ซักมีคแพง ปล้ำกันอยู่ในคงไม้ครู่หนึ่ง เสื่อก็ล้มลงตาย ชมพลาลากเสื่อออกมาจากบนคอนหิน เห็นแต่ศีรษะกับขาหน้า แล้วจัดการถอน ปรางควานเพื่อไม่ให้บาคีมียิม การถอนปรางควานให้ทำดังนี้ เอานิ้วจุกจุกเสื่อ เรียกปรางควาน (บาคี) มาจากหางเสื่อ ออกจุกขึ้นมาตามนิ้วเท่าที่จุกแล้ว ออกทางปากผู้เรียก ตลอดเวลานี้ ไม้ไผ่กับคณังตกใจจนวายอยู่ในลำธาร ชมพลาสังหารเสื่อแล้วและถอนปรางควานแล้ว ก็ลุกขึ้นเดินโซเซมายังริมลำธาร)

- ไม้ไผ่ - พี่ชมพลา พุทโธ นึกว่าใคร?
- คณัง - กูตกใจเกือบตาย มาหลอกกันอยู่ได้
- ชมพลา - ถ้ากูไม่มา ป่านนี้มึงก็เหลือแต่กระดูก ขึ้นมาซี ไปยืนแช่น้ำอยู่ทำไม
- ไม้ไผ่ - ก็โยนผ้ามาซี กูขึ้นขึ้นไปอย่างนั้นนางไม่ตกใจตายแน่
- ชมพลา - นั่นยังงั้น (ชี้ที่ผ้าซึ่งกองไว้โคนต้นไม้ใหญ่) มึงขึ้นมาหยิบเอาเองซี
- ไม้ไผ่ - พุทโธ กูจะเดินขึ้นไปหยิบยังงั้นนะ โยนลงมาซี เล่นพิเรนทร์ไปได้
- คณัง - เอาณามาณา พี่ชมพลา
- ชมพลา - (หัวเราะ) ถ้ามึงจะให้โยนผ้าลงไปให้ ก็ต้องมีรางวัลแลกเปลี่ยน
- ไม้ไผ่ - กูมีนมมีปลาเยอะแยะ เกี้ยวจะปิ้งให้กิน
- ชมพลา - กูจะเอามากกว่านั้น
- ไม้ไผ่ - มึงจะเอาอะไร?
- ชมพลา - มึงต้องช่วยกู
- ไม้ไผ่ - ช่วยอะไร?
- ชมพลา - ทุกอย่างที่กูใช้
- ไม้ไผ่ - อะไรเล่า?
- ชมพลา - แลวกูจะบอก
- ไม้ไผ่ - มันกว้างจริง ต้องแคบ ๆ ลงมาสักหน่อยไม่ได้หรือ?
- ชมพลา - มึงจะขึ้นมา หรือจะยืนแช่น้ำ?
- คณัง - ยอมมันเถอะ, โอ้ไม้ไผ่
- ไม้ไผ่ - เกี้ยวมันใช้ใหญ่จนชี้จะว้ายังไง
- ชมพลา - ไม่ถึงเพียงนั้นหรือวะ
- ไม้ไผ่ - แน่นะ? เออ กูตกลง

(ชมพลาโยนผ้าลงไปให้ ไม้ไผ่กับคณังรับผ้าไปนั่งหลังคอนหิน แล้ว ขึ้นมาหาชมพลา ไม้ไผ่ก็กอดโผ่ข้างนงและปลา แล้วเชิญให้ชมพลา กิน ชมพลา

สอนวิธีเป่าบอเลาและการไช่ข้างนองให้กับไม้ไผ่แต่ละคน (ระหว่างนี้ให้แขก
เพลงเล่นเหล้า โดยที่ชมพลา, ไม้ไผ่ และคนนั่งช่วยกันร้อง)

เนื้อเพลงเล่นเหล้า - แทรกคลก

(ทั้งสามหัวเราะเฮฮาอย่างสนุกสนาน)

- ไม้ไผ่ - พี่ชมพลาจะให้กูช่วยอะไร? เห็นบอกไว้เมื่อตะกี้
- ชมพลา - (ถอนใจ) กูมันเห็นจะออกหักเสียแน่แล้ว
- ไม้ไผ่ - ออกหัก อะไรกันออกหัก อ้อ นี่ไหนโรคอกหักเข้าแล้วหรือ?
- ชมพลา - กูไม่สบายใจมานานแล้ว ว่าจะไปคุยกับมึงก็ไมกล้า ไม่รู้ว่ามึงจะเห็นใจ
บางไหม
- ไม้ไผ่ - กูต้องเห็นใจมึงวันยังค่ำ เรายังเป็นเพื่อนกันมาช้านานแล้วนี่นา ใครกันวะที่หัก
อกมึง
- กนัง - นั่นชี่ย ใครกัน? บอกมาเถอะ กูคนหนึ่งละที่จะช่วย
- ชมพลา - มึงอย่าโกรธกูนานา โอ้ไม้ไผ่
- ไม้ไผ่ - กูมีอะไรจะโกรธมึงเล่า บอกมาเถอะว่าใครเป็นคนหักอกมึง
- ชมพลา - (นั่งคิดก่อนพูด) อีดำหีบ - พี่ของมึง
- ไม้ไผ่ - (หัวเราะ) พุทธโธ! แล้วก็เอาไปมึงเสียได้ ทำไมมึงไม่บอกกู กูจะช่วย
- ชมพลา - (เขาจับแขนอย่างดีใจ) แน่หรือ, โอ้ไม้ไผ่?
- ไม้ไผ่ - ยิ่งกว่าแนเสียอีก
- ชมพลา - (หัวเราะ) งั้นก็รีบเลย แถว... (หน้าเศร้า)... กูเห็นจะหายไปเสียแล้ว
ไอสนะนามันมาขอพอมึงแล้วไม่ใช่หรือ?
- ไม้ไผ่ - (พยักหน้า) เออ, มันมาขอพอกูแล้ว
- ชมพลา - แล้วพอมึงว่ายังไง?
- ไม้ไผ่ - กอยกให้มัน มึงมันไปนอนหลับอยู่เสียที่ไหนเล่า
- ชมพลา - นั่นนะชี่ย กูก็ค้าตัวเองอยู่ทุกวัน มึงมีวิธีอะไรจะช่วยกูโดยบางไหม?
- ไม้ไผ่ - (นั่งครอก) มันมีหวังอยู่นิดหนึ่ง
- ชมพลา - เออ ว่าไปได้
- ไม้ไผ่ - กูรู้ว่าดำหีบไม่รักไอสนะ
- ชมพลา - (ดีใจ) งั้นหรือ? มึงแน่ใจหรือ?
- ไม้ไผ่ - กูแน่ใจ ดำหีบยังไม่ทันทรักไอสนะ ถ้าแม่มึงจะตัดหน้าทำให้มันรักมึง เสียก่อน
กูว่าพอมิท่าง
- ชมพลา - นั่นชี่ย ไอ้เพื่อนยาก ช่วยกูหน่อยเถอะวะ มึงจะให้กูทำยังไง?
- ไม้ไผ่ - (ทำท่าครอง) เขาอย่างนี้ชี่ย เย็นวันนี้กูกลับไปกูจะช่วยเป็นสื่อให้มึง มึงมีอะไร
จะฝากไปให้พี่กูบางเล่า?

ชมพลา - (หัวเราะ) ภูจะฝากปณมาไปให้ ขอบใจมึงเหลือเกิน ไอ้ไม้ไผ่

(ชมพลาผละออกไปเก็บคอกจำปูน คอกฮาปอง (สีแคง) เอามือไป
คักเล็บเสื่อมาเสียบไว้กับคอกฮาปอง ต่อจากนั้นก็ไปเก็บโยโกเถื่อนมาห่อ แล้ว
ส่งให้กับไม้ไผ่ ระหว่างเวลานี้ ไม้ไผ่กับคณังก็เดินตามดูอย่างพิศวงในใจ)

ไม้ไผ่ - (รับห่อมา) นี่อะไรของมึง?

ชมพลา - (หัวเราะ) นี่แหละ ปณมาละ คอกไม้ไผ่คือคอกฮาปองกับคอกจำปูน ถ้าเก็บ
ส่งใหญ่หญิงก็เท่ากับบอกให้รู้ว่า รัก เล็บเสื่อนี้หมายความว่า ถ้าใครมาขัดขวาง
ภูจะสูกตาย แล้วก็ไอ้โยโกเถื่อนนี่... หมายความว่า... ถ้าพ่อแม่มึงไม่ยกให้ภู
จะพาหนี

ไม้ไผ่ - ปณมาของมึงเข้าที่ วาง ๆ ภูเห็นต้องลองส่งปณมาดูบ้าง

คณัง - ภูก็อยากจะลองดูสักทีเหมือนกัน

ไม้ไผ่ - (หัวเราะ) มึงไปล้างปากให้สั่นกลืนน้ำนมเสียก่อนเถอะวะ ไอ้คณัง

คณัง - แล้วมึงเล่า? มึงเห็นจะไม่มีกลิ่นน้ำนมละซี

ไม้ไผ่ - ออ ภูเลิกกินนมมานานแล้ว (หันไปทางชมพลา) ภูมีแผนการใหญ่สำหรับมึง

ชมพลา - ภูไม่เล่นการเมืองนะ, จะบอกให้

ไม้ไผ่ - เมืองเงาะไม่มีการ เมืองหрок พี่ชมพลา ที่นี่เรามีแต่ความสุขกับความสวย
แผนการของภูมันเกี่ยวกับลำหีบ

ชมพลา - เออ, วายังไง? ถ้าสำเร็จ ภูจะรักมึงจนวันตาย

ไม้ไผ่ - ภูรักมึง ภูเกลียดไอ้ฮเนา ภูอยากให้มีมึงไค้ลำหีบพี่ภู ภูมีแผนการที่มึงจะต้อง
ยื่นกริมที่เดียว

ชมพลา - วายังไง? - วายังไง? ภูอยากรู้เต็มที่แล้ว

ไม้ไผ่ - คือยั้งนี้ พรุ่งนี้เช้าพอไค้อรุณ ภูจะพาลำหีบพี่ภูมาที่นี่ ภูจะลวงว่ามีคอกไม้สวยๆ
เยอะเยอะ มึงมาซุ่มคอยอยู่ก็แล้วกัน ภูจะพาควมาให้... ต่อจากนั้น.....
มันเรื่องของมึง

ชมพลา - (ภูมือคี้ใจ) ไอ้ไม้ไผ่, มึงทำให้โลกนี้เป็นสวรรค์สำหรับภู ถ้าความรักของภู
เป็นผลสำเร็จ ภูเป็นยอมให้มีมึงซี้คอแน่ ๆ (หันไปทางคณัง) ไอ้คณัง, พรุ่งนี้
เช้ามีคณังมาที่นี้กับภูหน่อยนะ

คณัง - ไค้ซี, พี่ชมพลา แล้ว - ภูไม่ซี้คคอกมึงคอกหรือ?

(ทุกคนหัวเราะอย่างสนุกสนาน หยิบนกยางกับปลาอย่างมาากิน แล้ว
ก็ร้องเพลงเส่นเหลาออกไป มานคอยปึกษา ๆ เพื่อฆ่าเวลาสำหรับรุ่งอรุณใน
วันรุ่งขึ้น คนครีทำเพลงคลอ จนกระทั่งมันคอย ๆ เป็คือีกครั้งหนึ่ง....)

ฉากปาร์ตี้ริมน้ำ ณ ที่เดิม สมมติว่าเป็นเวลาเช้านี้ เวลาห่างจากการเปิดครั้ง

แรกประมาณ ๑๒ ชั่วโมง ลำหับกับไม้ไผ่ออก

ลำหับ - นี่หรือที่เจ้าว่ามีดอกไม้งาม?

ไม้ไผ่ - นั่นอย่างไร (ชี้ที่ชายเนิน) เมื่อวานเข้ามาเพลินอยู่จนค่ำ นั้นชุมดอกสาปของ
ที่ชมพลาเขาเก็บฝากไปให้พี่เมื่อวานนี้

ลำหับ - (ต้นเตน) ช่างงามเหลือเกิน งามกว่าที่ซาเคยพบมาทุก ๆ แห่ง ออ, ชมพลา
เขามาพบเจ้าที่นี่หรือ

ไม้ไผ่ - เขามาพบซาที่นี่ เขาพูดถึงพี่ ของที่เขาฝากซาไปให้พี่เมื่อวาน พี่จะว่าอย่างไร

ลำหับ - (นิ่งคิด) ซาไม่รู้จักชมพลาอีก

ไม้ไผ่ - ชมพลาเป็นผู้ชายที่ดีที่สุดในที่ซาเคยเห็นมา กล้าหาญ มีฝีมือเป่าขลุ่ยเป็นทีหนึ่ง
เมื่อวานนี้เข้ามาเสียเสียตัวหนึ่ง พี่จะไปหาใครที่ดีเหมือนชมพลา เห็นจะหาไม่ได้
อีกแล้ว

ลำหับ - แต่ซาไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องอย่างนี้ เจ้าก็รู้ดีว่าซาเป็นคนมีเจ้าของ

ไม้ไผ่ - โอฮ เนานะหรือ

ลำหับ - พอยกซาให้กับสเนนาแล้ว

ไม้ไผ่ - นั่นมันไม่สำคัญหรอกพี่ ยกก็ยกสิ ยังไม่ได้แต่งงานจะปลาทะไร ซาบอกตรง ๆ
ว่าเป็นห่วงพี่ โอฮเนานันเป็นคนใช้การไม่ได้ ซาไม่ชอบมัน

ลำหับ - สเนนาเขาไปทำอะไรให้ เจ้าจึงไม่ชอบ?

ไม้ไผ่ - เขาเกลียดทาทางของมัน

ลำหับ - ใจเจ้านันลำเอียงไปเอง เจ้านะเห็นจะเข้าข้างชมพลาเต็มตัว

ไม้ไผ่ - ชมพลาเป็นคนเก่ง ซารักคนเก่ง พี่ไม่รักคนเก่ง พี่จะรักใคร

ลำหับ - สเนนาเขาก็เก่งเหมือนกัน

ไม้ไผ่ - ออ นี่พี่มีรักสเนนาแล้วหรือ?

ลำหับ - ซาไม่ไต่บอกว่ารัก

ไม้ไผ่ - อย่างน้อยก็ชอบ

ลำหับ - ซาไม่ไต่บอกว่าร่าชอบ

ไม้ไผ่ - แล้วพี่รักชมพลาบ้างหรือเปล่า?

ลำหับ - มันไม่ใช่เรื่องของเด็ก

ไม้ไผ่ - ซาไม่ใช่เด็กอมมือแล้วนะ ซาไม่อยากจะให้พี่เกลียดชมพลา

ลำหับ - ซาก็ไม่ไต่บอกว่าร่าเกลียด

ไม้ไผ่ - แต่พี่ก็ไม่รัก

ลำหับ - ซาก็ไม่ไต่บอกว่าร่าไม่รัก

- ไม่ไผ่ - แล้วยี่จะเอาอย่างไร?
- ลำหับ - ก็มันธุระอะไรของเจ้าควย
- ไม่ไผ่ - ข้าเออาของฝากชมพลามาให้เมื่อวาน ข้าต้องการคำตอบจากพี่
- ลำหับ - ข้าไม่มีคำตอบ
- ไม่ไผ่ - เอ พวกกันไม่รู้เรื่องเสียแล้ว
- ลำหับ - อย่าให้ข้าพูดอะไรเลย ไม่ไผ่ มันเรื่องของพ่อ ไม่ใช่เรื่องของข้า ข้าไม่รู้จักชมพลาดี ข้าพูดอะไรไม่ได้

(ลำหับผละออกเดินไปเก็บคอกไม้ที่ชายเนินหลังเวที แล้วเดินเก็บลับ

เข้าไปในโรง ชมพลา, คณิง, ยองออกมาจากโคนไม้ใหญ่)

- ชมพลา - ขอบใจมึงเหลือเกิน, โอ้ไม่ไผ่ มึงช่วยกูครั้งนี้ กูไม่ลืม
- ไม่ไผ่ - เห็นหรือยัง เมื่อกี้?
- ชมพลา - เห็นแล้ว พี่มึงสวยเหมือนนางฟ้า
- ไม่ไผ่ - แล้วยี่มึงไต่ขึ้นที่กูพูดหรือเปล่า
- ชมพลา - ไต่ขึ้น
- ไม่ไผ่ - กูหนักใจ พี่กูไม่มีท่าว่าจะรักมึงเลย
- คณิง - ทานะมี กูว่าทนายานี้ ตะลุยพักเดียวก็อยู่
- ไม่ไผ่ - หลังก่อนแล้ว มึงเลิกกินนมเสียก่อนเถอะวะ ถึงคอยมีความเห็น
- ชมพลา - แต่กูคิดว่าพอมึงหวัง
- ไม่ไผ่ - กูจะชวยอะไรมึงได้อีกบ้าง บอกมาเถอะ
- ชมพลา - มึงชวยมาพอแล้ว ต่อไปนี้กูจะชวยตัวของกูเอง (หันไปมองที่คอกไม้เบื้องหลัง) เฮ้ย มาแล้ว มึงสองคนไปเสียให้พอน ไปให้ไกล ๆ หน่อยนะ
- คณิง - กูไม่เอาบอกรอกวะ
- ไม่ไผ่ - กูจะไปรออยู่หน้าถ้า มึงแสดงไต่อย่างเต็มที่ไม่ต้องเกรงใจ กูอนุญาต (ไม่ไผ่กับคณิงรีบหลบออกไปทางหนึ่ง ส่วนชมพลาเดินเข้าไปซ่อนอยู่ข้างหลังกอเนื้อกริมลำธาร)

(ลำหับออกมาตามทางเดิม คอกไม้พวงใหญ่เมื่อไม่เห็นไม่ไผ่ก็เที่ยวมองหา และร้องเรียก)

- ลำหับ - เอ๊ะ หายไปไหน? ไหวจริง, โอ้เด็กคนนี้ อ้อ คงจะไปซุกมันมากิน (หันไปทางริมธาร เห็นคอกสาปองก็เข้าไปเก็บ แล้วยิ่งลงบนกอหิน ร้องเพลงแขกมอญบางซาง)

เนื้อเพลงตามพระราชนิพนธ์

(ลำหับโฉบถึงคอกไม้มาเพื่อจะเก็บคอกไป ทันใดนั้นผู้พิณอยู่กับกิ่งก็กระหวัคแซนลำหับ ลำหับร้องกรี๊ดชมพลาโจนออกมาจากที่ซ่อน กระซางูออก

จากแขน แลวเอาไม้ทุบต่าย ลำหับสลบอยู่บนกองหิน ชมพลาเหลียวมามองก็
 ตกใจ ก็คิดว่าลำหับถูกงูกัด เขาไปประคอง และตรวจดูแผล เมื่อเห็นไม้เป็นแผล
 ก็ถูกไปร้งน้ำในลำธารมาชุบให้ที่หน้า แลวประคองลำหับอยู่บนลำหับ
 ลืมตาฟื้นขึ้น ลำหับตกใจ รีบคลายตัวออกมาจากวงแขนของชมพลาด้วยความ
 ละอาย)

- ลำหับ - วาย นี่อะไรกัน?... ไม่ไผ่... ไม่ไผ่
- ชมพลา - ไม่ไผ่ไม่อยู่ อยู่แต่ชมพลา กัดขาหรือลำหับ? ข้าไม่มีอะไรที่เจ้าควรระวังเสีย
 แลวหรือ? (เขาไปจับมือ)
- ลำหับ - (สะบัด) ชมพลา นี่มันอะไรกัน ปล่อยข้า บอกว่าปล่อย ชมพลา (ถอยหนี)
- ชมพลา - ขอขาคูแขน (เขาไปจับ)
- ลำหับ - (สะบัด) บอกว่าอย่า อยาฆ่าลูกตัวข้า ไม่เอา... ไม่เอา
- ชมพลา - เจ้าอยากจะตายหรือ ลำหับ? งูรักแขนเจ้าเมื่อกี้ มันอาจจะกัดเจ้าเขาแล้ว
 ก็ได้ เอาแขนมาให้ชาดูซิ มีแผลหรือเปล่า?
- ลำหับ - (ตกใจ - ยกแขนขึ้นดู) โอ๊ย ตายแล้ว... ข้าตายแน่แล้ววันนี้
- ชมพลา - ไหน ไหน ขอดูที (หัวเราะอย่างสนุก)
- (ชมพลา เขาควาแขนเขามาดูแลวมลงรูป ลำหับใจเสีย ก็คิดว่าจะต้องตาย
 ก็เลยร้องควความกลัว)
- ชมพลา - พูทโซ่ ไม่มีอะไรสักนิด ร้องไปไต่
- ลำหับ - อ้าว ไม่มีคอกหรือ? ก็บอกวางูกัดขาไฉงเล่า?
- ชมพลา - (หัวเราะ) ข้าบอกว่ามันอาจจะกัด ไม่ได้บอกวากัดแล้ว เจ้ามันใจเสียไปเอง
- ลำหับ - นี่ไม่ไผ่ไปไหนเล่า?
- ชมพลา - ออกไปไหนก็ช่าง เขาเถิด เขารู้ว่าไม่ใช่เวลาที่เขาคควรจะอยู่ที่นี่
- ลำหับ - เอะ นี่หมายความว่าอะไรกัน?
- ชมพลา - หมายความว่าเขาคต้องการให้ข้าไต่อยู่กับเจ้าสองคอสองนะซี
- ลำหับ - สองคอสอง
- ชมพลา - ไม่มีภัยอะไรเลย ข้าขอรับรอง
- ลำหับ - โอ้ไม่ไผ่กลับบ้านจะตองเขียนให้เจ็บ
- ชมพลา - เจ้าควรจะขบใจมันมากกว่ากระมัง?
- ลำหับ - ขบใจมันทำไมกัน?
- ชมพลา - อ้าว ก็ขบใจที่มันเป็นต้นคิดให้เจ้าไต่มาพบกับข้าไฉงละ
- ลำหับ - ออ นี่โอ้ไม่ไผ่เป็นต้นคิดหรือ? ข้ายังจะตองเขียนมันให้หนักขึ้น
- ชมพลา - เจ้าไม่ยินดีบ้างหรือที่มาพบข้า?
- ลำหับ - ข้าไม่มีอะไรจะยินดี

- ชมพลา - ใจเจ้าช่างเหลือกระไรนะ ลำหับ ถ้าข้าไม่หวังนิตเดียว ก็จะไม่โคคเขาคายเสีย
 เคียนนี้
- ลำหับ - เจ้าเป็นหวงอะไรเล่า ชมพลา?
- ชมพลา - ก็หวงเจ้านะซี (เข้าไปจับมือ)
- ลำหับ - (สะบัด) พิลึกจริง อยู่ ๆ ก็จะมาทำเจ้าชุกซ์ เจ้าขึ้นทำอย่างนี้ ไม่มีผู้หนึ่ง
 คนใดหรอกที่จะกลารักเจ้า
- ชมพลา - เจ้าจะให้ข้าทำอะไรเล่า, เจ้าจึงจะรักข้า?
- ลำหับ - ไม่รู้รี
- ชมพลา - ถ้าเช่นนั้น ข้าก็จะทำตามที่เจ้าชอบ (เข้าจับมืออีก)
- ลำหับ - (สะบัด มือไม่หลุด) ปล่อยขานะ ชมพลา ไม่งั้นข้าจะร้อง
- ชมพลา - เชิญที่เคียว เชิญร้องไห้สบาย ในบ้านนี้ไม่มีใคร เขาสนใจกับเสียงของเจ้าหรอก
- ลำหับ - ชมพลา ขาบอกให้ปล่อย โช ปล่อย...
- ชมพลา - ถ้าข้าปล่อยแล้ว เจ้าจะให้คำตอบข้าไหม?
- ลำหับ - ปล่อยข้าเสียก่อนแล้วจึงคอยพูดกัน
- ชมพลา - เราพูดกันทั้ง ๆ ที่ไม่ปล่อยดีกว่า (ถึงเข้ามาซิก) ลำหับ เจ้าอยู่ไม่ใช่หรือ
 ว่าซารักเจ้ายิ่งกว่าชีวิต
- ลำหับ - (กมหนา) ถึงข้าจะรักก็จะมีประโยชน์อะไรเล่า, ชมพลา
- ชมพลา - มันสายไปหรือ ลำหับ?
- ลำหับ - ข้าเป็นคนมีเจ้าของแล้ว เจ้ารู้
- ชมพลา - จะแปลกอะไร เจ้ายังไม่ทันจะไคแต่งงานกับมัน ซารู้ว่าเจ้าไม่ไครักไอสนา
 ไชใหม่, ลำหับ เจ้าไม่ไครักไอสนาไม่ใช่หรือ
- ลำหับ - ข้าไม่รู้วาช่า รักหรือเปล่า
- ชมพลา - ไม่รู้นั้นแหละ แปลว่าไม่รัก ถ้าเช่นนั้นก็แปลว่าขอพอจะมีหวัง
- ลำหับ - ไม่รู้ไม่ซี (นั่งลงกับกอนหิน)
- ชมพลา - (นั่งลงกับพื้นดินแทบเท้าลำหับ) ไม่ไผ่มันรู้ดี วาช่ารักเจ้าเพียงไร เมื่อกี้ถ้า
 งามันกัดเขาคาย ข้าก็จะขอคายตามเจ้าไปเมืองผี ข้าจะไม่ขอยุ่เป็นคนอีกต่อไป
- ลำหับ - อายาคายตามคนอย่างข่าเลย ชมพลา ซามีคื่ออะไรที่เจ้าจะตามไปเมืองผี?
- ชมพลา - ซามีชีวิตอยู่ไม่ไค ถ้าไม่มีเจ้า ลำหับ ซาอยากไห้เจ้าเชื่อว่า เพศคาฟาคิน
 เป็นใจไห้แก่เราแล้ว วันนั้นางไม่แปลงเป็นงูมาพันแขนเจ้า เอาจูมาเป็นสื่อ
 ไห้ ซาไคพบเจ้า เจ้าเห็นไหมว่าเพศคาทานต้องการไห้เราไครวมชีวิตกัน
- ลำหับ - ถ้าเพศคาทานต้องการไห้เรารวมชีวิตกัน เหตุไฉนทานจึงปล่อยไห้สนาเขา
 มาขอซ่าเสียก่อนแล้ว? ซอนก็ยืนย่นอยู่แล้ววว่าเพศคาทานไม่ไคช่วย... เรา...
- ชมพลา - เรื่องไอสนาไม่ใช่เรื่องสำคัญ เรื่องสำคัญมันอยู่ที่ใจเจ้ากับใจข้า ถ้าเรา

สามารถจะรักกันไฉนจะแปลอะไร ช่างรักเจ้าเหลือเกินลำหับ เจ้าจงเมตตา
ขามบาง

ลำหับ - ชมพลา บุญคุณของเจ้าที่ไ้ช่วยชีวิตข้าไว้ ข้าไม่ลืม แต่จะให้หาทำอะไรเล่า
พอข้าไ้ตกกลงกับสนเฒ่าเสียแล้ว

ชมพลา - ข้าไ้คิดศึ่ใจแล้ว ลำหับ ข้าจะไม่ยอมแพ้แก่ใครเป็นอันขาด ข้าจะตองพาเจ้า
หนีให้จงไ้

ลำหับ - ขอยาทำให้ชาฉึคตพอเลย

ชมพลา - เจ้าฉึคตพอ ยังดีกว่าที่เจ้าจะปล่อยให้ชาคาย (จับมือมาจับ) ในชาฉึนี้ ข้าจะ
ยอมให้เจ้าเป็นของคนอื่นไม่ไ้เลย

ลำหับ - ข้าสำคัญต่อเจ้าถึงเพียงนี้เทียวหรือ ชมพลา?

ชมพลา - เจ้าเพิ่งรูหรือว่าเจ้า คือชีวิตของข้า (เอาแขนโอบรอบสะเอว) จงตอบข้าให้ชึ่-
ใจสักคำเถิดว่า เจ้าไ้ปราถนาคือชีวิตของข้าแล้ว

ลำหับ - ตั้งแต่ข้าเกิดมา ก็ไม่มีใครถูกเนื้อตองตัว แม่เตุ่เฒ่าก็ไม่เคยเข้าไ้ใกล้ ชมพลา
เจ้าเป็นผู้ชายคนแรกที่มาถูกตัวข้า มลทินอันนี้ ข้าเห็นจะหนีไม่พ้นเสียแล้ว

ชมพลา - มลทินของรักแท้แต่ความบริสุทธิ์ของชีวิต ไม่มีอะไรที่เปราะเปื้อนควรรังเกียจ
มลทินอันนี้ ขอให้เป็นเหมือนโซ่ทองที่จะผูกมัดเราไว้ควยกันจนวันตาย ลำหับ
เราจะไม่จากกันในชีวิตนี้ ถ้าเจ้าตายก่อน ข้าก็จะตายตาม

(ชมพลาเปลื้องพวงนาคพดที่ผูกมา ส่งให้ลำหับ)

ชมพลา - นี่คืพวงนาคพด เจ้าจะเก็บไว้จะไ้กับนงู ข้าสังหรณ์ใจว่าเจ้าจะพบกับงูอีก
(จับมะกล่ากำไ้ใส่ข้อมือลำหับ) มะกล่ากำไ้นี้ขอให้หาไว้ชมตางหน้าเถิด

ลำหับ - (ปลดมะกล่ากำไ้ส่งให้ชมพลา) ชมพลา ข้าไ้มอบชีวิตให้กับเจ้าแล้ว จง
ปราถนาคือขอควย)

ชมพลา - ข้าไ้มอบชีวิตของข้าให้กับเจ้าแล้วเหมือนกัน ข้าจะเป็นของเจ้าจนวันตาย
(กอดกันกระชับ ทั้งสองร้องเพลง "ธาตุรัก")

เพลงธาตุรัก

ฉากที่สอง

เวลาเช้า สมมุติว่าเวลาห่างจากฉากหนึ่งประมาณ ๑ สัปดาห์ ฉากลานบ้านของ
ตองยิบและชอยเงาะ พอและแม่ของลำหับ มีกระทอม (ทับ) อยู่ทางซ้ายมือ มี
ชานตอยีนอกมานิดหนึ่งนั่งไ้ ๓ - ๔ คน กระทอมนี้มุงด้วยใบตาล ฝาไม้ไผ่ สูงจาก
พื้นดินประมาณ ๑ ศอก เบื้องหลังกระทอมเห็นกิ่งไม้ใหญ่ปกคลุมหลังคา ทางขวามือมี
ต้นไม้ใหญ่โตต้นหนึ่ง โคนต้นทำแคร่ หรือวางหินสั้ ๒ - ๓ กอนกั้ไ้ ลานบ้านไม่มี
อะไร เบื้องหลังเป็นทิวไม้เตุ่ ๆ เห็นหลังคากระทอมอีกหลังหนึ่ง ในระยะไ้ไกล
(ไม้ไผ่ไ้ไ้ลออกมาจากกระทอม)

ไม่ไผ่ - หะ ว่าไงนะ ใครจะแต่งงาน?

วางทอง - เฮย พ่อมึงอยู่ไหน?

ไม่ไผ่ - เคยมาก่อน เมื่อกี้มึงว่าใครจะแต่งงาน?

วางทอง - ไอสมเนากับพี่สาวมึงนะซี

ไม่ไผ่ - ขายังไม่รู้เรื่องเลย

วางทอง - มันหมั้นกันแล้ว มึงไม่รู้หรือ?

ไม่ไผ่ - ซารูแต่เรื่องหมั้น

วางทอง - วันนี้ไอยอปานพอไอสมเนามันจะมานักันแต่งงาน

ไม่ไผ่ - วันนี้หรือ? (ตกใจ)

กิ้ง - มึงทำไมถึงทำหน้าอย่างนั้นเล่า?

ไม่ไผ่ - มันเล่นโจมตีเอาไม่รู้เนื้อรู้ตัว

กิ้ง - กวาไอสมพลาออกหักแนกราวนี้

ไม่ไผ่ - ฎจะไปบอกไอสมพลา

(ทันใดนั้น จองลอง โผล่ออกมาเห็นนางกิ้งกับวางทองก็เอะอะ
คยความหึงษา)

จองลอง - หนอยแน นีมึงสะเออะหน้ามากับไอฐูเทียวหรือ? นั่นเอง มีน้ำเล่า หายหัวไป
ตั้งแต่เซามีค

วางทอง - ก็มึงนอนยังงี้ละถึงไต่ปลอยให้แม่มึงหายไปแต่เซามีค?

จองลอง - ไอระยำ อীগิงไม่ใช่แม่ฎ พุกมาไปได้

กิ้ง - ออ นีไม่กลัวแม่แล้วหรือ? (กรากเข้าไปจะตี)

จองลอง - (หลบ) ไอยอ คายแล้ว ฎแกแล้วนา จะบอกให้

กิ้ง - เคยวแม่คยคยหนอยเลย หนอยแน อยู่บ้านและเรียกแม่ พอออกนอกบ้านสะท่าท่า
เป็นผ้า มึงจะเรียกแม่หรือไม่เรียก? หะ จะเรียกหรือไม่เรียก

จองลอง - เรียกจะ...-เรียก ไอยอ..กลัวแล้ว อียาคยเลย คยจนพันไม่มีเหลือแล้ว

(ตรงนี้เล่นบทลกได้สัก ๒ - ๓ นาที ระหว่างนางกิ้ง วางทอง ไม่ไผ่
และจองลอง)

(ทองยิบออก)

ทองยิบ - อะไรกัน? อะไรกัน? มาเอะอะอะไรกันนี่

จองลอง - ซามีทุกขมารองทานทองยิบ อীগิง เมียซ่า มันมีฐูกับไอวางทอง ขอให้ท่านทองยิบ
ช่วยชำระโทษาคาย

ทองยิบ - จริงหรือวะ อীগิง

กิ้ง - จริงหรือไม่จริงมันเรื่องของซา

ทองยิบ - อีนีพุกจาจองทอง เคยวฎตั้งจับเขียนเสียเลย มึงตอบยังงี้มันก็จริงนะซี

- กิ้ง - ข้าไม่รู้ มีอะไรมาพิสูจน์ว่า ข้ามีฐ?
- ทองยิบ - วาอย่างไร จงลอง มีอะไรจะพิสูจน์เขาไหม?
- จงลอง - ก็ไอฐมันยืนโคยูนันยังง - นั้นแหละเครื่องพิสูจน์ละ
- วางของ - ฐไม่โคเป็นฐ คนมีเกียรค้อย่างฐเป็นฐกับเมียคนอื่นเขาไคยังง ไคนี้ฐถูกฐ จะตองพองพื่นประมาททานตองยิบตองชำระโทษ ฐาถูกพื่นประมาท
- ทองยิบ - เฮย เอากันทีละคคี่วะ
- กิ้ง - ชามาวันนี้ก็จะมาพอง ขออย่าขาดจากไอของลองผิวของฐ
- ทองยิบ - ฐรับพองทีเดียวสามคคี่ไม่ไหว เอากันทีละคคี่ คคี่มีฐตองมีขอพิสูจน์ ไอของลอง เป็นโจทย มีตองนำสืบว่าเมียของมีฐจริงหรือไม่ พยานของมีฐมีไหม?
- จงลอง - ไคไม่ไคมันบอกชามันแอบคูนันทำฐกันไคป้าเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง
- ไม่ไผ่ - เฮย อยาฐเขาไปเกี้ยว ฐไม่bungควย
- จงลอง - ก็มีฐว่ามีฐแอบคูนัน เห็นอย่างโจ่งแจ้งทีเดียวไม่ไซหรือ
- ไม่ไผ่ - ฐเลาให้มีฐฟังก็พอกันแล้ว ตองเอามาแฉโพยอะไรอีก
- กิ้ง - นี่มีฐแอบคูนันจริง ๆ หรือ?
- ไม่ไผ่ - ก็มีฐทำไมถึงมาทำให้ฐดูเลา?
- กิ้ง - ไอระยำ
- วางของ - มันน้ำให้กินยางนอง เสียเหลือเกิน
- ทองยิบ - นี่แปลว่ามีฐทั้งสองสารภาพแล้วว่าทำฐกันจริง?
- วางของ - ข้าไม่โคพูดอะไรนี้
- กิ้ง - เอะ ชายังไม่โคสารภาพสักนิก
- ทองยิบ - ที่มึงคาไอไม่ไผ่นะแหละ มีฐสารภาพละ ฐคคี่สินไคแล้ว มีฐสองคนจะตองถูกคว่าเขียน
- กิ้ง - ไคโปรดเถิด ทานตองยิบ ข้าขอให้พิจารณาคคี่ของข้าเสียก่อน เพราะมันเกี้ยวของกัน
- ทองยิบ - มีฐจะพองอะไร?
- กิ้ง - พองขอหย่ากับไอของลอง
- ทองยิบ - มีฐมีเหตุคคี่อย่างไรที่ขอหย่า? หรือว่ามีฐอยากมีผิวใหม่
- กิ้ง - ไอผิวใหม่มีเสียบางก็คคี่เหมือนกัน ข้าเบื่อผิวเก่าของข้าเต็มทน
- จงลอง - มีฐ เบื่อฐเรื่องอะไร?
- กิ้ง - มีฐสูบกันชาทั้งวัน การงานไม่ทำ
- จงลอง - ฐชายก็สูบกันชากันทุกคน มันก็เหมือนคนบ้านอื่นเมืองอื่น เขาสูบกบหรืนั่นแหละ มีฐจะเอาเรื่องกันชามาพูดจะไซไคหรือ? มีฐเองก็สูบกันชา
- กิ้ง - ฐสูบกินคคี่เท่านี้ แต่มีฐนอนสูบกตั้งแต่เช้าจนเย็น ฐทำงานคนเดียว ฐทบไม่ไหว

(เถียงกันเอะอะ เล่นตลกไค้สัก ๒ - ๓ นาที ต่อจากนี้ ไม่เฝ้ากำลัง)

ทำงานกับพ่อตองยิบ, ยอปาน, มาเนาะ

ยอปาน - ขามารบกวนท่านตองยิบสักหนอยวันนี้

ตองยิบ - ว่าไป เรื่องอะไรกัน? เฮ้ย ไอ้ไม่เฝ้า มึงไปตามฮอยเงาะแม่มึงกับพี่มึง ออกมา
บอกวาทานยอปานกับมาเนาะมาหา

(ไม่เฝ้าเข้าไปในกระท่อม แล้วกลับออกมาพร้อมกับฮอยเงาะและลำหับ)

ยอปาน - คือว่า - เรื่องไอ้สเนาถูกฆ่า

ตองยิบ - ออ ออ (หันไปทางสเนา) ยังไง สเนา เจ้าจะมาทวงลำหับละซี ช้านึกอยู่
เหมือนกัน ไอ้คนหนุ่มมันอยู่คนเดียวมานาน ๆ ก็หนาวตายเท่านั้นเอง

สเนา - ขาขอฝากตัวกับท่านตองยิบด้วย จะใช้อะไรก็โปรดเรียกตัวมาได้เสมอ

ตองยิบ - ทาทางเจ้าคนสันดี สันดี ขาชอบคนอย่างเจ้ายังงี้, ฮอยเงาะ?

ฮอยเงาะ - สมกับลำหับเหลือเกิน

ยอปาน - คือว่า - ขาเห็นว่า - เรื่องเจ้าสเนากับลำหับก็ไค้ตกลงกันมาหลายวันแล้ว
ควรจะกำหนดวันแต่งงานกันเสียที

ตองยิบ - นั่นซี ช้าก็คิ้อยู่ ทานยอปานว่าอย่างไรเล่า?

ยอปาน - (หันไปทางมาเนาะ) ว่าอย่างไร? เจ้าจะให้กำหนดเมื่อไหร่

มาเนาะ - ขาวาอีกสักสามวันเป็นยังงี้?

ยอปาน - คงจะเตรียมที่ทางไค้ทันหรือกะในสามวัน ท่านตองยิบจะว่าอย่างไร ถ้าขา
กำหนดวันงานอีกสามวัน?

ตองยิบ - เจ้าจะตกลงไหม ฮอยเงาะ?

ฮอยเงาะ - ขาวาอีกสามวันก็คงจะดีเหมือนกัน จะไค้มีเวลาเตรียมตัว (หันไปทางลำหับ)
ว่าอย่างไร? เจ้าเตรียมตัวให้ทีนะ ขาเห็นจะหมคหวงไค้เสียที

ลำหับ - สามวันมันเร็ววันกันแม่ ขาเตรียมตัวไม่ทัน

ฮอยเงาะ - ก็ไม่เห็นจะตองเตรียมอะไรเท่าไรนี่?

ลำหับ - แลวก็ - ขาไม่คอยสบาย

สเนา - เจ้าเป็นอะไร? ลำหับ?

ลำหับ - ขาเป็นไข

รำแก้ว - ออ ไม่เป็นไรหรือก ไขใจแต่งงานแลวก็หาย

ไม่เฝ้า - ทลิ่งจริง, มึง

รำแก้ว - ทำไมมึงถึงว่าทลิ่ง เอ ไอ้เด็กนี่?

ไม่เฝ้า - ภูไม่ไซ้เด็กนะ จะบอกให้

ตองยิบ - ไอ้ไม่เฝ้า มึงอย่าทะเล้นใหม่มากนั้เลย

สเนา - หายกันแล้ว ไอ้คนหนึ่งทลิ่ง ไอ้คนหนึ่งทะเล้น (กับลำหับขาจะพาหมอผีมาถอนปราง-

ความให้ ขาวาเจ้าทอง โ นผีเขาเสียแล้ว

- ฮอยเงาะ - เอะ ก็เมื่อเขายังคืนนี้
- มาเนาะ - โฮย ผีนั้นมันเข้าไคทุกเวลาแหละ
- ไม้ไผ่ - (หัวเราะ) เขาครั้งนี้ เห็นจะไม่มีวันออก ต่อให้หมอเทวดาก็ไล่ออกไม่ได้
- ฮเนา - มึงรู้ไคยังงิ ไอไม้ไผ่?
- ไม้ไผ่ - ออ ภูมิกจะรูเรื่องที่มีมึงไม่รู้เสมอ
- ทองยิบ - ไอระยำ เลิกทะเล่นเสียทีเถอะ
- ยอปาน - ขางมันเถอะ ทานทองยิบ เด็กมันฉลาด มันก็ตองแสดงความฉลาดของมัน
ชาชอบเด็กอย่างนี้ คลองแคลวองไวคิ
- ฮอยเงาะ - มันคลองจนเลยชง
- ยอปาน - ตกกลงจะกำหนดวันไหนเน?
- ทองยิบ - อีกสามวัน ก็อีกสามวัน ขาวาอีล่ำหับมันหายทัน
- มาเนาะ - ฮเนา เจ้าทองยิบพาหมอมารักษานะ ถาล่ำหับไม่หายพิธีลุ่มชาไมรูควยนะ
- ฮเนา - ไวซุระชาเด็ก
- ยอปาน - อ่าว ซาลิมบอกไป ซาจะจัดที่ท่าพิธีที่ลานตะเคียน
- ทองยิบ - คีแล้ว เป็นอันว่าตกลง เออ ทานยอปานเราเคยพูดกันว่าจะทำอะไรเผือกกู เคียวนี้
ซาปลุกไวโรกว่า งามคืแท่ ๆ ซาอยากชวนไปดูสักครุ เคินเคียวเคียวก็ถึง
- ยอปาน - คีทีเคียว ซาก็คิคจะปลุกอยู่เหมือนกัน ออกไปหาในป่ามันล่ำบากนัค
(ทุกคนเข้าโรง ล่ำหับจะตามไป ฮเนาอุคมือไว้ ไม้ไผ่เห็นคังนั้นก็รอก
ดูหาที่อยู่)
- ฮเนา - เรานั่งคุยกันคิกว่า ล่ำหับ เจ้าอย่าหนีซาไปเร็วนักซี
- ล่ำหับ - ซาไม่สบาย
- ฮเนา - ซาขอคล่ำตัวสักหนอยซี ตัวร้อนหรือเปล่า (เข้าไปจับมือ)
- ล่ำหับ - (ถอยหนี) ตัวซาไม่ร้อนหรอก
- ไม้ไผ่ - เฮย เฮย อย่าให้มันเร็วนักซีไว้ย ทำเป็นรถไฟควนไปไค
- ฮเนา - ไอไม้ไผ่ อีกสามวันมึงก็จะตองเป็นน้องชายกู เรามาเป็นมิตรกันคิกว่า
- ไม้ไผ่ - กูไม่เป็นมิตรกับมึง
- ฮเนา - มึงเกลียดกูเรื่องอะไร? กูไม่เคยไปทำอะไรมึงเลย
- ไม้ไผ่ - กูไม่ชอบหน้ามึง
- ฮเนา - อยู่คิ ๆ ก็ไม่ชอบหน้ากัน มึงก็แย่นะซี แต่กูไม่ถือโทษมึงหรอก มึงเด็กกว่ากู
- ไม้ไผ่ - กูเป็นเด็กก็จริง แต่เด็กนำพริกนะไว้ย
(เข้าไปจับมือล่ำหับไปทางมุมเวที)
- ไม้ไผ่ - ซาจะไปบอกหมพลา พิระวังตัวให้คินะ

(ไม้ไผ่รีบผจญผัดันเข้าโรง)

- ธเนา - (เคินหมาหา) มันว่อย่างไร?
- ลำหีบ - (หนักล้บมากกลางเวท) ไม้ไผ่ว่อะไร?
- ธเนา - มันไปไหน?
- ลำหีบ - ไปชุกมัน
- ธเนา - (สงสัย) ข้าไม้รู้ว่าทำไมไม้ไผ่ มันจึงเกลียดชานัก
- ลำหีบ - ก็เจ้าไปทำอะไรใหม่มันเล่า?
- ธเนา - ข้าไม้เคยทำอะไรมันเลย แต่ข้าจับไคความมันเริ่มเกลียดข้าเมื่อข้ามาขอเจ้า
- ลำหีบ - ข้าไม้รู้ควย มันเกลียดของมันเอง
- ธเนา - แต่เจ้าคงไม้เกลียดข้า?
- ลำหีบ - (นิ่ง)
- ธเนา - (เขาไปซิค) ลำหีบ ข้ารักเจ้ายิ่งกว่าชีวิตของข้าเอง - รักเหลือเกิน ถ้าข้าไม้ไคเจ้า ข้าก็คงชีวิตอยู่ไม้ไค
- ลำหีบ - (นิ่ง)
- ธเนา - (เขาจับมือ) พุกกับข้าบางซึ
- ลำหีบ - (สะบักมือ) อยามาถูกตัวข้า
- ธเนา - อ่าว ทำไม้เล่า? อีกสามวันเราก้จะเป็นผัวเมียกันแล้ว เจ้ายังจะถืออีกหรือ?
- ลำหีบ - ออย่าเพิ่งให้ข้าไม้สบายใจเลย ธเนา
- ธเนา - ข้าทำให้เจ้ารำคาญหรือ ลำหีบ?
- ลำหีบ - ข้าไม้สบาย
- ธเนา - ไม้จริงเสียละกรรมัง? เจ้าคงจะไม้ไครักข้าเลย โห ลำหีบ ถ้าเจ้าเขามาตั้ง อยู่ไนหัวใจข้า เจ้าจะรู้ว่า ข้าคงจะออกหักตาย ถ้าเจ้าไม้รักข้าบาง
- ลำหีบ - เราเอาไวพุกกันวันหลังคึกว่า ข้าจะตองไปไร (ออกเคิน)
- ธเนา - (เขาขวาง) ลำหีบ ข้าซักสงสัยเสียแล้ว เจ้าคงไม้รักข้าแน่ เจ้าไม้ยินดี เลยที่จะพุกกับข้า เจ้าจะให้ทำอย่างไรขายอมทั้งนั้น ขอเตออย่าให้ข้าตอง ออกหักเสียเลย
- ลำหีบ - อยากวนข้าเวลานี้ ข้าไม้สบาย
- ธเนา - เจ้าไม้สบายก็ควรออยู่ในทับ เจ้าจะไปไรทำไม? เจ้าจะหนีหน้าชานะซึ ลำหีบ เจ้าไม้สงสารข้าบางหรือ? ข้ารักเจ้ามาแรมปี ดูสำหเก็บความรักไว้ในอก ไม้กล่าพุก ไม้กล่ามากวน ข้าเป็นคนขลาดผู้หญิง ข้ารอจนกระทั่งมันอดไม้ไหว แล้ว จึงให้พอมมาขอ ถ้าข้าเป็นอย่างไอ้หมูนคนอื่น ๆ ข้าก็จะมีมาคดูกกลีคไม้องอยู่ ที่นี้ แล้วเจ้าจะพนมือข้าหรือ? ลำหีบ, ขอให้เห็นใจข้า ข้าเป็นคนซื่อ ข้ารัก เจ้าอย่างซื่อ ๆ สงสารข้าบาง

- ลำหับ - (นิ่ง)
- ธเนศ - หรือว่าขามาสายไป เจ้าไปรักใคร่เสียแล้วหรือ?
- ลำหับ - ข้าไม่ใคร่รักใคร่
- ธเนศ - จริงหรือ, ลำหับ?
- ลำหับ - ข้าไม่เคยรู้จักกับความรัก ไม่เคยคิดรนไปหาความรัก
- ธเนศ - แปลว่า แม่แต่ตัวข้า เจ้าก็ยังไม่ใคร่รัก ไซ้ไหม ลำหับ?
- ลำหับ - ข้าไม่รู้
- ธเนศ - ข้าไม่เชื่อว่าเจ้าไม่รู้ ตัวของเจ้า เจ้าไม่รู้ แล้วใครจะรู้เอาเถอะถึงแม้ว่าวันนี้ เจ้าจะยังไม่รักข้า แต่ก็ขอให้ข้ามีหวังบางวันหนาเจ้าคงจะรักข้าได้ เจ้าจะให้ข้าได้ไหมลำหับ,.....ให้ความหวังแก่ข้าสักนิด
- ลำหับ - ธเนศ ขาบอกได้แต่เพียงว่า ข้าสงสารเจ้า
- ธเนศ - เพียงเท่านั้นก็พอสำหรับข้าแล้ว แต่ขอให้เจ้าจำไว้ว่า เจ้าคือชีวิตของข้า ข้ารักเจ้าเหลือเกิน ข้าจะไปก่อนละ เจ้าทำใจให้สบายเถิด (ธเนศเข้า)
- (ดนตรีขึ้นเพลง "โอ้รัก")
- ลำหับ - แสนสงสารธเนศเจ้าคนซื่อ
หมายมั่นปั้นมือแล้วมิได้
ไซ้ชั่วชานาซังแต่อย่างใด
ซามิได้คิดเคียดเกลียดกถั่ว
แต่จะให้รวมรักสมัครหมาย
ก็เหลืออายเหลือทนเป็นคนชั่ว
โอ้ สงสารชมพูาหนานาจะมัว
ไต่ตองตัวนับว่าเหมือนสามี
(ลำหับร้องเพลง "โอ้รัก")
- ชมพูลา - เจารองให้ทำไม กลัวอะไรหรือ?
- ลำหับ - ข้าไม่รู้จะทำอย่างไร? อีกสามวันข้าก็จะเป็นของธเนศมันแล้ว
- ชมพูลา - (หัวเราะ) เจ้าเชื่อหรือว่าข้าจะยอมให้ไอ้ธเนศเอาไปกินง่าย ๆ?
- ลำหับ - เจ้ามีวิธีอย่างไรเล่า ชมพูลา?
- ชมพูลา - ลำหับ เจ้ารักข้าแล้ว ข้าก็รักเจ้าแล้ว เจ้าเป็นของข้า ข้าก็เป็นของเจ้า ซาคินี่เราจะไม่จากกัน ถ้าเราตายก็ขอให้ตายด้วยกัน ข้าจะไม่ยอมให้ใครพรากเจ้าไปจากข้าได้เลย
- ลำหับ - ข้ารักเจ้า ชมพูลา รักเจ้าคนเดียวเท่านั้น ข้าจะเป็นของใครไม่ได้อีกแล้ว
- ชมพูลา - (กอด) แม่คุณ ข้าจะรักเจ้าจนวันตาย
- ลำหับ - ข้าก็จะรักเจ้าจนวันตาย แต่แล้วเราจะทำอย่างไรกันเล่า? อีกสามวันเท่านั้น

- ธเนสนั้นก็จะมาเอาตัวข้าไป
- ชมพลา - อย่าวีตกเลย ทูนหัว ข้ามีวิธี
- ลำหับ - เจ้าจะทำอย่างไร?
- ชมพลา - ง่ายนิดเดียว เจ้าตัดสินใจให้เด็กซาคก็แล้วกัน
- ลำหับ - บอกข้าสิ ชมพลา ข้าจะทำตามทุกอย่าง
(ชมพลาถ่มลงกระซิบที่หูอย่างไม่มีใครได้ยิน ลำหับฟังแล้วก็หน้าซัน)
- ชมพลา - ตกลงไหม ลำหับ?
- ลำหับ - ตกลง

(ชมพลาออกลำหับ พอดีไม้ไผ่ไผ่เข้ามาเห็นและทำเสียง ทั้งสองผละจากกันอย่างตกใจ ไม้ไผ่ทำท่าล่อชมพลาโกรธวังไล)

ปึกมาน

(จบฉากที่สอง)

ฉากสาม

สมมุติว่าเป็นเวลาบ่ายของวันที่สาม

ฉากลานคินโตคนตะเคียนใหญ่ มีต้นไม้ใหญ่ที่ตัดแล้ว ๒ - ๓ คอ
โตคนตะเคียนปลูกแคร่ ๑ แคร่ มีเถาวัลย์ ๔ - ๕ เถา ห้อยอยู่ที่ต้นไม้
เบื้องหลังเป็นป่าละเมาะ มีไม้คอกออกสะพรัง ถัดไปเป็นเนินเขา
เมื่อเปึกมาน มีสัตว์ต่าง ๆ เทร็จเตรไปมาในท่าเยื้องกราย คนตรี

ทำเพลง

มือซัง, วังคอน, ออก สัตว์คอบ ๆ กระจายเข้าโรง

- วังคอน - โอ้ตัวเรานี้ มันแสนจะชวย
- มือซัง - ชวยยังงิ? ไปเสียไฟมาหรือ?
- วังคอน - เสียไฟไม่สำคัญเท่าเสียตัวหรือ
- มือซัง - อ้อ นี่ชวยเพราะเสียตัวยังงั้นหรือ? เอ๊ะ วังคอนเจ้าไปมีตัวไว้เมื่อไหร่?
- วังคอน - พุทธิช มือซังพูดเป็นบ้าไปได้ เจ้าก็รู้อยู่เต็มอกแล้ว, ตัวของข้าเนาะควรจะเป็นใคร
- มือซัง - อ้อ ธเนสไซ้ไหม?
- วังคอน - ก็ใครเสียอีกละ
- มือซัง - ยังไม่ทันจะไคกันเลย เจ้าเรียกเอาเป็นตัวเสียแล้ว ข้าก็เลยง
- วังคอน - ก็ข้าหมายของข้าไว้ ข้าก็อยากจะเรียกว่าตัว
- มือซัง - อ้อ เร็วทันสมัยสินี ข้าไม่เห็นชอบเลย เจ้าธเนส
- วังคอน - (ไม่พอใจ) วายังงินะมือซัง? เจ้านะหรือไม่ชอบธเนส? แหม่อีกตอนแรก ๆ
ละก็รักเสียจนหลงไหล
- มือซัง - หลงอะไรกันยะ พุทธิชมันดี ๆ หนอยนะยะ แม่วังคอน

วังคอน - ก็หรือไม่ว่าจริง ขำรักสเนาของข้า เจ้าก็มารักสเนาอีกคนหนึ่ง ข้าจะไม่อยาก
หวงหรือก แแบ่งกันกินแบ่งกันใช้ แต่เจ้าทำท้าวว่าจะรวบเสียคนเดียว ข้าก็เลย
แฉะให้จับสลาก

มือซัง - ก็ตอนนั้นมีชมพลาอีกคนหนึ่งไม่ใช่หรือ? เจ้าก็ชอบชมพลาเหมือนกัน ผลที่สุดไม่
รู้จะเลือกยังไงกันแน่ ก็เลยจับสลาก เพื่อจะได้ไม่แย่งกัน ข้าจับได้ชมพลา
เจ้าจับได้สเนา แล้วเจ้าจะมาท้าวหาว่าหลงใหลไต่ยงไต่ยง

วังคอน - เออ เออ อย่าขึ้นเสียงไปเลยแม่มือซัง ข่ายอมแพแล้ว ว่าแต่ก็คราวนี้ ข้า
จะทำอย่างไรดี? สเนาเขาจะแต่งงานวันนี้ จะทำยังไงกันดีเล่า

มือซัง - แปลว่าเจ้าจะออกสเนาใช่ใหม่ละ?

วังคอน - ถ้ามันจะออกคนนั้นแหละ มือซัง

มือซัง - นาสงสารแะ แต่ข้ายังไม่ออก ชมพลาของข้ายังตัวเปล่าข้ามีหวังเต็มที่ ลงมือ
เกี่ยวเสียพักเดียวก็อยู่มือ

วังคอน - ข้าเจ็บใจที่ยังไม่ทันลงมือเกี่ยวสเนาสักตั้ง นางลำหับเลยโฉบเอาไปกินเสียเงิบ

มือซัง - ระวังนะข้าจะออกประกาศเสียก่อน ชมพลานะข้าหวงนะ เจ้าอย่าได้เบงรัศมี
เขามาเป็นอันขาด ชมพลาเป็นของข้าคนเดียว

(ชมพลาโหนเถาวัลย์ออกมา สองนางร้องว้าย)

มือซัง - วูย พี่ชมพลา นึกว่าท้าวหาซันเสียอีก

ชมพลา - ออ มือซัง เจ้ามาที่นี่ทำไม? จะมาเข้าชะบวนแห่กะเขามั่งหรือ?

มือซัง - ก็อยากจะมาดูเจ้าสาวสักหน่อย เห็นว่าสวยนัก พี่ชมพลาไม่เสียคายนางหรือที่
ผู้หญิงสวย ๆ มีเจ้าของไปหมด

ชมพลา - ก็เป็นธรรมดาที่แมลงผู้ทุกตัวยอมจะเสียคายนางไม่หอม

มือซัง - พี่ชมพลา จริงหรือนี่

วังคอน - ซาคีใจพิลึก

มือซัง - ทะลึ่ง เกี่ยวแม่.....

ชมพลา - อะไรกัน วังคอน วันนี้เจ้าสวยกว่าทุกวัน

วังคอน - (เดินเข้าไปหา) งั้นหรือ พี่ชมพลา วูย ปลื้มใจจนบอกไม่ถูกแล้ว

มือซัง - มันน่าเสียเหลือเกิน อีนี่ (เข้าไปขวาง) แล้วซาละ? ไม่สวยเสียเลยหรือ

ชมพลา - ออ เจานะหรือ? สวยซี มือซัง สวยจนซาต้องเก็บไปฝันคืนละหลาย ๆ หน

มือซัง - วูยตาย ซาก็ค้นเหมือนกัน แหม ตรงกันเปะที่เดียว

วังคอน - หนั้นใส ฝันยังงั้นมันถึงตรงกันเปะ มันมากไปเสียแล้วละ

มือซัง - หลง มันถูกระอะไรของเจ้าควาย

(ชมพลาชะเงอมองตามคงไม่)

วังคอน - พี่ชมพลามองหาใครหรือ?

ชมพลา - เจ้าเห็นไอนิ่ง กับไองอด ไอนี้ใคร?

- วังคอน - เมื่อตะกี้เห็นเค็นอยู่ในป่าปากเขาคานโน้น มีอะไรหรือ?
- ชมพลา - ชานคมันไว้ที่นี่
- มือซัง - เห็นจะมาช่วยเขาทำพิธีแต่งงานอีล่ำหับ?
- ชมพลา - ซามาช่วยหลายอย่าง
- มือซัง - ช่วยอะไร หลายอย่าง? ช่วยเป็นเจ้าบ่าวกะเขามั่งนั้นหรือ
- ชมพลา - (หัวเราะ) เจ้าทหายใจเข้าเกือบถูก ล่ำหับมันสวย ผู้ชายคนไหนละที่ไม่อยากเป็นเจ้าบ่าว)
- มือซัง - ออ นี่เจ้ารักอีกล่ำหับหรือ?
- ชมพลา - เจ้าเคื่อครอนหรือ ถาซาจะรัก?
- มือซัง - ตาย ตาย เสียงแรงจงไว้ตั้งหลายปี (ทำท่าเสียใจ)
- ชมพลา - ว่าไฉน?
- วังคอน - มือซัง เขาว่าเขาจงตัวพี่ชมพลาไว้เป็นผัวหลายปีมาแล้ว เท่านั้นแหละ ไม่เข้าใจ พี่ชมพลาจะรักเขาหรือไม่รักละ
- ชมพลา - จริงหรือนี่? ซาถูกจงมาตั้งหลายปีเดียวหรือ?
- มือซัง - (ทำอาย)
- วังคอน - อ้าว มัวอายเสียแล้ว โอกาสอย่างนั้นะมันไม่มีบ่อย ๆ นะยะรีบเกี่ยวเสียซี
- มือซัง - พี่ชมพลาจะ เกี่ยวนี้ก็รู้ความจริงแล้ววา.....งา....ชานะ.....เออ.....จงเจ้าไว้หลายปีแล้ว เจ้าจะวายังไง?
- ชมพลา - นี่จะเล่นจงกันจริง ๆ หรือ มือซัง ซาก็แยกกันเท่านั้นเอง
- มือซัง - ซาไม่เห็นจะแย่งไปเลย ผู้หญิงอย่างชานะรักใครไม่ไฉนกาย ๆ ทรอกนะจะบอกให้
- วังคอน - วันนี้ทานซอมลุกมาทำพิธีแต่งงานที่นี่ ตกลงก็ตกลง เสียจะได้แต่งงานหมู่เสียเลย
- ชมพลา - ซาตองขอตัว
- มือซัง - ไม่รักซาข้างนั้นหรือ
- ชมพลา - ซาเป็นคนซื่อ ขอให้ซาบอกเจ้าคำเดียวเพื่อเจ้าจะได้พนทรมาน
- มือซัง - บอกวายังไง
- ชมพลา - ตลอดชีวิตของซา ซารักไ้แต่ล่ำหับเท่านั้น
- มือซัง - วาย ตายแล้ว
- (มือซัง เป็นลมล้ม ชมพลา เข้าประคอง)
- ชมพลา - มันยุ่งกันใหญ่ วังคอน เจ้าประคองไว้ ซาจะไปรักนำมามอบหน้าให้ (ชมพลาวิ่งเข้าไปทางซ้าย ไม่ได้ออกทางขวา)
- ไม้ไผ่ - วังคอน นั้นมือซังเป็นอะไรไป?
- วังคอน - เขาเป็นโรคอกหัก

- ไม้ไผ่ - หักก็เอาไปเข้าเผือกเสียซี
- วังคอน - ใครล่ะจะเป็นคนเข้า? ไอบ้านเรานี้มันมีเลวอยู่อย่างเดียว เจ้าเงาะหนุ่ม ๆ
รูปสวย ๆ มันก็ช่างมีน้อยเสียเหลือเกิน
(คนึง เงาะงอค เงาะแค ออก)
- คนึง - เห็นชมพลาไหม?
- ไม้ไผ่ - ซากี่กำลังตามตัวอยู่ที่เดียว ไอบคนึง
(ชมพลาเอาใบไม้หน้าออกมา)
- ไม้ไผ่ - นี่ไงละ ชมพลา มึงพร้อมแล้วหรือ?
- ชมพลา - ฎมาคอยมึงตั้งนาน (เอาน้ำเข้าไปดูบนหน้ามือซัง) เป็นยังไงบ้าง? มือซัง พุทโธ
ช่างเป็นลมเก่งเหลือเกิน
- มือซัง - ซามันวาสนานอย มันก็คง เป็นลมบอยหน่อย
- ชมพลา - (ลุกขึ้นไปหาไม้ไผ่กับคนึง งอคกักับแคเข้าไปรวมกลุ่ม) เฮ้ย พวกมึงเอาเนะนะวันนี้
พรอมกัน - แน่ซีวะ
- ชมพลา - พอเสร็จพิธี พวกมันกลับกันแล้ว มึงจัดการขวางออกมาที่เดียว ต้องขวางจน
ไอฮเนา มันไลกวค แล้วตอจากนั้นกูจัดการเอง
- พรอมกัน - ตกลง ขาจะขวางเอาเลือดมันให้ไคววันนี้
(มือซังกับวังคอน ตะแคงหูฟัง ตาจับอยู่ที่คนทั้ง ๕ ด้วยความสงสัย)
- มือซัง - ชมพลา นี่เจ้านักกันจะไปปล้นใครที่ไหน?
- ชมพลา - เจ้าอย่าเกี้ยว มันไม่ใช่วงการอะไรของเจ้า
- มือซัง - เออ คีละ ขาจะคอยดู อย่าลืมนะว่าขาเป็นพยานสำคัญ
- วังคอน - ไปเถอะ มือซัง อย่าไปยุ่งกับเขาเลย ป่านนี้ใคร ๆ ก็คงเตรียมเข้าชะบวนกัน
หมดแล้ว (มือซัง วังคอน เขา)
(ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงกลองและเสียงกรียวกราวข้างในสักครู่ ขบวน
ฝ่ายเจ้าบ่าวก็ออก ยอปาน มาเนาะ รำแก้ว ปองสอง ปองสูด ฮเนา และ
บริวาร เดินออกมาในรูปขบวน ขบวนเจ้าบ่าวเดินวนรอบตนตะเคียน
สามรอบ แล้วเขายืนพักตรงทางที่ออกมา)
(ตอจากนั้นก็มียี่เสียงโห เสียงกลองของขบวนฝ่ายเจ้าสาว แล้ว
ขบวนเจ้าสาวก็ออกอีกทางหนึ่ง นำโดยทองยิบ ฮอยเงาะ ลำหีบ เพื่อนสาว
สองคน และบริวาร ขบวนเขาเวียนรอบตนตะเคียนสามรอบแล้ว เขายืนพัก
อีกทางหนึ่ง ขณะนี้ชมพลา ไม้ไผ่ วางของ จองลอง นางกิง เงาะแค
เงาะงอค มือซัง วังคอน คนึง ก็เขารวมขบวนทั้งสองควย ส่วนขอมลุกเขา
ยืนกลางหน้าแคร่โตตนตะเคียน)
- ขอมลุก - เจ้าบ่าวเจ้าสาวทั้งสองฝ่ายได้มาพรอมกันแล้วหรือ?

- ทั้ง ๔ - พังคำ ช่างลึกล้ำกลากลาวเหมือนหาวหาญ
แม่เหมือนควงสุมาลี เบิกบาน กลิ่นตระการกลบแควนแควนา
(ทุกคนนอกจากบ่าวสาว พูพพร้อมกัน)
- ทุกคน - นาพัง เนาะนาพังช่างกลาวหนอ ขออวยพรอยู่ควยกันให้พรรษา
บอแอ้บอแอ้บไว้ให้หยุดฮา ให้ดูซาซือนางอย่างมาดี
(ต่างโหรงอวยชัยให้พรกันเกรียวกราว คนตรีสากลเริ่ม
ต่างจับคู่รำคำ - ระเบิดรื่นเริง)
(เมื่อเสร็จสิ้นการรำรำทำเพลงกันแล้ว ต่างคนก็ต่างแยกทางกัน
กลับ เพื่อให้เหลืออยู่เพียงคู่บ่าวสาว ซึ่งตามธรรมเนียมเจ้าบ่าว คือสามี
จะทองพามาเมียที่แคงใหม่ออกไปตระเวนอยู่ตามลำพัง คลายพิธีอันนี้มน กอนจะ
จากไปฮอยเงาะ เขาปลอบลำหีบ)
- ฮอยเงาะ - ขอให้เจ้าจงมีสุขอย่างที่แม่ให้พรไว้เถิดนะ ลำหีบ
ลำหีบ - แม่... แม่อย่าทิ้งขาไป... ขากลัว (ร้องไห้ เขาอุ้มฮอยเงาะ)
- ฮอยเงาะ - แม่อยู่ควยกันไม่ได้ เจ้าเป็นของฮเนาเขาแล้ว จงหมั้นปรนนิบัติผัวเถิด
ลำหีบ - แม่อย่าไป.... แม่อย่าไป... (ร้องไห้) ไม่ยอมปลอบ
(ทองยิบ เขาไปปลคมือลำหีบออกจากชายผ้าฮอยเงาะ)
- ทองยิบ - ลำหีบ - อัยาร้องไห้ วันนี้เป็นวันมงคลของเจ้า จงยิ้มชี้ถูกเอ๋ย พอกับแม่จะทอง
กอน แต่เราก็คงได้พบกับอีก
(ทองยิบจึงฮอยเงาะเดินออกไป ฮอยเงาะพะว้าพะวัง ลำหีบชบหน้า
ร้องไห้กับแคร่ ยอปานกับมาเนาะ เขาปลอบ แล้วส่งฮเนาให้ดูแลให้ดี คอ
จากนั้นก็พากันเข้าโรง)
- (ชมพลาเดินออกไปอย่างคึกคอง)
- ฮเนา - ลำหีบ เจ้าร้องไห้ทำไมกัน? เจ้าอย่าทำให้เป็นลางร้ายแก่ชีวิตของเราเลย
(เขากอด)
- ลำหีบ - (ถอยหนี) อยามาถูกตัวขา ออกไป ออกไป
- ฮเนา - (สะทอนใจ) ลำหีบ นี่เจ้าไม่รักขาเลยหรือ
- ลำหีบ - ขาบอกขามาไม่รัก ขาเคยบอกเจ้าแล้วตั้งหลายหน
- ฮเนา - (ยืนนิ่งงัน) แคว - ขารักเจ้า - รักยิ่งกว่าชีวิตของขาเอง เจ้าไม่สงสาร
ขาเลยหรือ ลำหีบ?
- ลำหีบ - ฮเนา ขาอยากจะบอกความจริงแก่เจ้าสักอย่างหนึ่ง
- ฮเนา - อะไร? เจ้าจะบอกอะไร?
- ลำหีบ - ขาถูกบังคับให้แต่งงาน
- ฮเนา - แปลว่าเจ้าไม่รักขาจริง ๆ ไม่เคยนี้รัก... ไม่เคยคิดว่าจะให้โอกาส

ข้าพเจ้าจนความรักของข้า... เซนนันหรือ ลำหับ?

- ลำหับ - ความรักเราบังคับกันไม่ได้ ข้าบังคับตัวเองให้รักไม่ได้
- ธเนศ - แต่เจ้าควรจะให้โอกาสแก่ข้า เราได้แต่งงานกันแล้วนะ ลำหับ อย่าลืมเรา จะแยกกันอีกไม่ได้แล้ว เราต้องร่วมชีวิตกันและพยายามเข้าใจกัน
- ลำหับ - ความเข้าใจเกิดจากรัก ถ้าข้าไม่รักเจ้าเลย เราจะเข้าใจกันได้
อย่างไร
- ธเนศ - หมายความว่าเจ้าได้ให้แก่นอนเขาหมดสิ้นแล้วหรือ? ลำหับ บอกข้าให้ชัดเจน
ใครเอาหัวใจของเจ้าไป (เขาจับแขนบีบ) บอกข้ามาซิ
- ลำหับ - (สะบัด) แล้วเจ้าจะรู้เอง, ธเนศ
- ธเนศ - ความรักของข้าไม่มีประโยชน์อะไรเลย เสียแรงข้ารักเจ้าเหมือนดวงใจ
ในที่สุดความเชื่อ, ความดี, ก็หาประโยชน์อะไรไม่ได้ (หัวเราะอย่างเย้ยตัวเอง)
ได้โลกอุบาทว์ ทำไมข้าจะต้องเกิดมาด้วย..... เกิดมาทำไม..... เกิดมา
ทำอะไรกัน ข้าเบื่อโลกเต็มที วันนี้ควรจะเป็นวันที่ข้ามีความสุขที่สุด แต่ข้ากลับ
มีทุกข์ที่สุด
- ลำหับ - ยกโทษให้ข้าเถิด, ธเนศ ข้าไม่ได้ตั้งใจเลยที่จะให้ทุกข์แก่เจ้า ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ
- ธเนศ - ข้าเข้าใจผิดคิดว่า ข้าไม่คิดว่าเจ้าจะคิดถึงอย่างนี้ ถ้าข้ารู้ว่าเจ้าจะใจแข็ง
อย่างนี้ ข้าก็จะไม่ยอมเข้าพิธีแต่งงาน เจ้าจะให้ข้าทำอย่างไร ลำหับ? ได้ ๆ
เขาก็รู้กันทั่วบ้านว่าเราได้แต่งงานกันแล้ว
- ลำหับ - (ส่ายหน้า) ข้าส่งสารเจ้า ธเนศ นี่เราจะทำอย่างไรกัน? ข้าเองก็ไม่รู้
- ธเนศ - (เดินกลับไปกลับมา ในที่สุดก็ทนคุณภาพของความรักความหวังไม่ได้
หมุนตัวเขากอลำหับ) ลำหับ... ลำหับ... เจ้าจะต้องเป็นของข้า ข้าปล่อยให้
เจ้าเป็นของคนอื่นไม่ได้
- ลำหับ - (คืน แต่ไม่หลุด) ธเนศ... ธเนศ... อย่า... ธเนศ... อย่า
- ธเนศ - เจ้าเป็นของข้าแล้ว อย่าคืนเลย ลำหับ
- ลำหับ - ธเนศ... ข้าบอกว่าย่า... ปลอยข้าเถียวนี้
- ธเนศ - ข้ามีชีวิตอยู่ไม่ได้ ถ้าไม่มีเจ้า ข้าปลอยไม่ได้บอก ลำหับ
(ลำหับร้องกรีด ชมพลา, ไม้ไผ่, แคน, งอค, คณัง, เกสรดอกไม้
อยู่ในพุ่มไม้ ไซกอนหินและลูกไม้ป่าเขา ธเนศตกใจ)
- ธเนศ - ใคร? ใครขวางวะ? (ลุกขึ้นมามองหา)
(ยังคงขวางอยู่เรื่อย ๆ)
- ธเนศ - ไอ้เปรต เดี๋ยวกูเอาชีวิตเสียนี่ (ชักมีดวิ่งเข้าดูตามพุ่มไม้ แคน, งอค, ไม้ไผ่,
คณัง วิ่งลัดให้ไล่เข้าโรง)

(ชมพลาออกจากพุ่มไม้ตรง เข้าหาลำหับ)

ชมพลา - เร็วเข้าเถิด ลำหับ ไปกับข้าเดี๋ยวนี้

ลำหับ - เจ้าจะพาข้าไปถึงไหน?

ชมพลา - มาเถิด อย่าถ้ามเลย เราไม่มีเวลา
(ชมพลาจึงมือลำหับหนีเข้าโรงไปทางหนึ่ง)
(มือซ้ง, วังคอน, วังเข้ามา)

มือซ้ง - อะไรกัน, เสียงอะอะอะอะไรกัน?

วังคอน - เสียงเหมือนสเนา
(สเนาวิ่งกลับออกมา)

สเนา - โอพวกกระยา มักรุมกันชมเหง เอาเข้าจริงก็หนีหายหัวหมด อ้าว
มือซ้ง - อ้าว - วังคอน นี่เจ้ายังไม่ไปบ้านหรือ?

วังคอน - ข้าไปนั่งเล่นอยู่ที่ข้างลำธาร ไคยินเสียงอะอะก็วิ่งมา

สเนา - (เหลียวหาลำหับ) อะ ลำหับไปไหนแล้ว?

มือซ้ง - ข้ามาถึง ก็ไม่เห็นใครสักคน

สเนา - ก็นั่งอยู่ที่นั่นเมือตะกัสนา (เพียวมองหาและร้องตะโกน) ลำหับ....ลำหับ....
ลำหับ.....ลำหับ.....

(มือซ้งทำท่ากระซิบกับวังคอน แล้วเรียกสเนา)

มือซ้ง - สเนา เล่าให้ข้าฟังซิว่า เรื่องมันยังงัยกัน บางทีข้าจะเคาได้

สเนา - ข้านั่งอยู่กับลำหับ มีคนเอาหินขว้างมา ข้าวิ่งไล่ไป จำได้ว่าเป็น ไอ้ไม้ไผ่,
ไอ้คนึง และใครอีกสองคน พอข้ากลับมาลำหับก็หายไป

มือซ้ง - ออ ข้าเอาไคแล้ว

สเนา - วายัง มือซ้ง?

มือซ้ง - เมื่อกอนขบวนมาถึง ข้าเห็นชมพลาหนีกับไอ้ไม้ไผ่, ไอ้คนึง, ไอ้แคะ, ไอ้ออก
ว่าจะชวนกันไปทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ไม่นึกว่าจะมาซ้ง - ลำหับ

สเนา - ชมพลา....ไอ้คนทรยศ แนแล้วทองเป็นไอ้ชมพลา กูจะตามเอาชีวิตมันให้
จงไค

(ทองยิบ, ขอปาน, มาเนาะ, ฮอยเงาะ, ลำแก้ว และคนอื่น ๆ
วิ่งออกมา)

ทองยิบ - อะไรกัน?

ขอปาน - เสียงอะอะอะกัน? สเนา เจ้าลำหับทำไม? เสียงดังลั่นป่า อ้าว ลำหับไปไหนแล้ว

สเนา - ไอ้ชมพลาถูกลำหับไปแล้ว (หันไปทางลำแก้ว) ลำแก้วไปกับข้า ข้าจะตาม
เอาชีวิตมันให้จงไค

(สเนา วิ่งไปทางที่ชมพลาอยู่กับลำหับหนี ลำแก้ววิ่งตาม)

ปิตมาน

(จบฉากสาม)

ฉากที่

สมมุติว่าเป็นเวลากลางคืน วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ พระจันทร์เต็มดวงทองฟ้าโปร่ง มีเมฆบางที่ขอบฟ้า

ฉากในตำหนักน้อย สมมุติว่ามองจากหน้าต่างออกไปยังปากถ้ำ ซึ่งสว่างไสวด้วยแสงเคียน ณิ่งถ้ำคานในมืคสลัว เห็นหินย้อยถันคเพราะมีความสว่างของแสงเคียนอยู่เบื้องหลัง มองจากปากถ้ำออกไป เป็นเนินหญ้า ที่ชอบเนนิมีทิวไม้และต้นตาล ๑ คน ตรงกลางถ้ำมีแท่นหินใหญ่ นิ่งเล่นได้ นอกนั้นเป็นก้อนหินน้อยใหญ่ ที่หินย้อยควรรีแสงสีเล็กน้อย เพื่อให้เห็นประกายหินซึ่งส่องแสงวาววามตรงกับที่เห็นจริง

ฉากนี้ ใหสนใจกับการเล่นแสงไฟใหมมาก ทองให้แสงสาดเขาทางปากถ้ำ ไฟหน้าเวทีทองคัมคหมด ที่ทองฟ้าสีน้ำเงินแก่ให้ทำพระจันทร์ ๑ ดวง โทกลมไกล ขณะเคียนกำลังขึ้น

สมมุติว่าเป็นคินแรกที่คอง เนื่องจากเวลาเย็นในฉากสาม เมื่อเปิดฉากล่ำหับเคินไปมาอยู่ปากถ้ำ ชะเงอมองออกไป

ล่ำหับ - เอะ ค่ำแล้ว ทำไมถึงยังไมมา นี้เขาไปซุคมันถึงไหนกัน?
(เสียงลมพัด เสียงคางคาว เสียงนกเคาแมวรอง)

(ล่ำหับเคินลงมาในถ้ำ มองดูหินย้อย จักการปิดกวาคแท่นหินสำหรับนอนเอาใบไม้ปู)

ล่ำหับ - (เคินออกไปที่ปากถ้ำอีก) เคียนสว่างเหมือนกลางวัน งามอะไรอย่างนี้ (มองดูเคียนและทองฟ้า)

(เสียงชมพลาฎุแต่ไกล)

มาแล้ว มาแล้ว (ชะเงอมอง) ชมพลา ชมพลา

(ล่ำหับฎุคอบ)

(ชมพลาเคินมาที่ปากถ้ำ หัวเผือกมัน ๒ - ๓ หัว)

ชมพลา - คอยชานานไมม ยอดชีวิต?

ล่ำหับ - ซาคอยอยู่คั้งแต่วันคกคิน ที่ทำไมถึงมาชานักเลา?

(ชมพลาวางเผือกมันคงกับก้อนหิน เคินเข้าไปจับแขนล่ำหับ)

ชมพลา - แถวนหัวมันหายากเหลือเกิน พรูงนี้เขาซาจะคองไปหาให้ไกลกว่านี้ หน้าเจ้าซิคไปหนอย ล่ำหับ เจ้ากลัวอะไรหรือ? (คิงไพนิ่งลงบนก้อนหินควยกัน)

ล่ำหับ - ซากลัว..... ซากลัวสเนาเขาจะตามมา

ชมพลา - (หัวเราะ) กลัวทำไม ไอสเนา มันไมมีทางจะตามมาคไทรอก เพราะไมมีใครฎุจักทรอกทางนี้ แล้วก็ - ถ้านี่ซาบรับรองคไควาไมมีใครคนพบ ทางเขามันซิบซอน เคินไมคี้ก็จะคองหลง

ล่ำหับ - แล้วก็ ซาเป็นหวงพอมแม พอมแมจะคกใจคักเพียงไหนก็ไมรู

ชมพลา - แต่มันช่วยไมคไชนะล่ำหับ ถาไมทำอย่างนี้ เจ้ากับซากก็คองไมมีโอกาสคไควม

ชีวิตกัน ขอให้เหตุการณ์ต่าง ๆ สงบเรียบรอยเสียดก่อน ข้าจะไปขอขมา
พ่อแม่

- ลำหับ - แตะขาวิตกนะชมพูลา ข้ากลัวว่าพ่อแม่จะไม่ยกโทษให้
- ชมพูลา - ข้าไม่คิดว่าจะเป็นอย่างนั้น แตะขาลำหับ ขอให้เจ้าอย่านึกอะไรให้มากไปเลย
ทำให้เกิดกังวลเปล่า ๆ เวลานี้เราควรจะมีความสุขที่สุด ลำหับแม่ชื่นใจ ข้ามี
ความสุขเหลือเกิน ที่ข้าได้เจ้ามาสมความปรารถนา
- ลำหับ - ข้าจะเป็นที่ชื่นใจของเจ้าแต่เวลานี้กรรมังชมพูลา ข้าเกรงว่าไม่อีกเท่าไรเจ้า
ก็จะ.... (ชมพูลาปริปาก)
- ชมพูลา - ออย่าพูดอีกนะลำหับ (หัวเราะ)
- ลำหับ - (เบี่ยงตัว) ข้ากลัวเจ้าจะเบื้อข้า
- ชมพูลา - (จับหน้า) ช่างพูดนัก นี่แยะเบื้อ (จูบ) จะว่าข้าเบื้ออีกไหม?
- ลำหับ - เวลานี้ไม่เบื้อ แต่ต่อไป.....
- ชมพูลา - เบื้อ (จูบ) อยากรว่าเบื้อ.... (จูบซ้ำ) (แล้วจับคางเงยหน้า)
- ลำหับ - ความตาย....ชมพูลา ข้ากลัวความตาย
- ชมพูลา - ลำหับ นี่เจ้าพูดอะไรกัน? วันนี้เป็นวันเริ่มต้นชีวิตของเราทำไมเจ้าจึงพูด
อย่างนี้?
- ลำหับ - ชมพลา ข้าบอกไม่ถูกหรอก ใจมันสังหรณ์ชอบกล ข้ารู้สึกว่าจะไม่ได้อยู่
ควยกัน
- ชมพูลา - ลำหับ เจ้าคือดวงใจของข้า ข้าขอปฏิญาณต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สิ่งสถิตย์ตามเขา
ลำเนาไพร ว่าข้าจะรักเจ้าและเป็นของเจ้าจนวันตาย
- ลำหับ - ชมพลา (ชมพลา) ข้าก็จะรักเจ้าและเป็นของเจ้าแต่คนเดียว
- ชมพูลา - แม่ชื่นใจ ลำหับ ข้าไฝฝันที่จะได้อยู่กับเจ้าในถ้ำนี้ อยู่ควยกันจนแก่เฒ่า ข้า
ชอบความสวยงาม เจ้าดูหินยอยชิลำหับ ยิ่งแวววาว เหมือนประคัมไวควย
เพชร ดูดอกไม้สี มันแย้มกลีบส่งกลิ่นเหมือนจะยิ้มกับเรา ข้าชอบชอบฟ้า
เมื่อเวลาตะวันขึ้น มันเหลืองอร่ามสุกใสเหมือนทาไวควยทอง เราจะอยู่
ควยกันที่นี่ ดวงใจของข้า เราจะมีลูกควยกัน โอ ลูก....ข้า निकออกแล้ว
(วิ่งไปหยิบแปล) ลูก....ลูก....ลูกของเรา นี่ยังไงละ ลำหับ แปล, ข้า
เตรียมไว้ให้ลูกของเรา
- ลำหับ - (อาย) ชมพลา เจ้าเตรียมไว้ตั้งแต่ปานนี้เชียวหรือ
- ชมพูลา - ลูกของเราคงจะน่ารักมา เพราะมีแม่ที่สวยอย่างนี้ (หาที่แขวนแปล) ข้า
จะแขวนแปลตรงนี้ (วาง) เวลาลูกหลับบนตักเจ้า ข้าก็จะอุ้ม(ทำท่ามาใส่ไว้ใน
แปล) แล้วเจ้าก็จะมายืนไกวแปล (จับตัวลำหับขึ้น) เวลาลูกตื่น เจ้าก็จะ
เห่กล่อม ข้าก็จะไคพิ้งเสียงอันหวานเพราะของเจ้าควย โอ....ข้าจะ!

ความสุขสักเพียงไหน (กางแขน)

ลำหับ - (โผเข้าหา) ขอให้เป็นจริงอย่างที่เจ้าฝันไว้เถอะ ชมพลา

ชมพลา - แนอนนอนยอกรัก เราจะมีความสุขอยู่ด้วยกันจนวันตาย

(ดนตรี "รักแท้" ร้องเพลง)

ชมพลา - ดวงใจของซา เราควรจะพักผ่อนไฉไลแล้ว

ลำหับ - เจ้าคงเหนื่อยมากวันนี้ นอนเสียเถอะ.... ซาจะพักให้

(นอน..... ภาพฝัน)

(ลำหับนอนเคียงกับชมพลา สมมุติว่าเป็นเวลาใกล้รุ่ง ทองฟ้าเริ่มมีแสงทอง ในถ้ำปิดไฟมึน เห็นไค้เพียงสลัว ๆ แสงเคือนหมอกไป บนทองฟ้าปรากฏเป็นภาพฝัน ชมพลาสูกับแรคและเสือลายพาดกลอน ชมพลาถูกแรคขวิดและถูกเสือกัดตาย ภาพฝันหายไป ไฟค่อยสว่างขึ้น แสงอาทิตย์อุทัย ค่อย ๆ แสงขึ้นที่ขอบฟ้า ชมพลาสะดุ้งแล้วลุกขึ้นนั่ง ลำหับตกใจตื่น ลุกขึ้นบ้าง)

ลำหับ - อะไรพี่ พี่ตกใจอะไร?

ชมพลา - ลำหับ นี่เจายังอยู่กับพี่หรือ? เราไม่ไค้จากกันคอกหรือ?

ลำหับ - ซาอยู่ที่นี้ พี่เป็นอะไรไปชมพลา

ชมพลา - (กอดคอบหน้ากับไหล่ลำหับ) พี่คิดว่าพี่ตายเสียแล้ว นี่พี่ยังไม่ไค้ตายแน่หรือลำหับ?

ลำหับ - ตายอะไรกันพี่? ก็พี่นั่งอยู่ที่นี้ เอ๊ะ ชมพลาพี่ไม่สบายไปหรือ?

ชมพลา - (ขยี้ตาและตบศีรษะตนเองมองดูรอบ) ไอ้แรคบ้านั้นไปไหน? แล้วไอ้เสือกัดลายนั้นล่ะ?

ลำหับ - แรค?..... เสือกัดลาย.....อะไรกันพี่?

ชมพลา - (มองดูรอบ ๆ อีก) มันหายไปไหนแล้ว (ลุกขึ้นยืนเดินรอบ ๆ ถ้ำ ออกไปยืนที่ปากถ้ำ) ไม่มี ไอ้เปรต หายหัวไปไหนเล่า?

ลำหับ - ชมพลา นี่อะไรกัน? แรคเสือกัดไหนมี?

ชมพลา - (เกาศีรษะ) เอ๊ะ หรือซาฝันไป?... ฮือ... ภูกละ.. ซาฝันไป

ลำหับ - พี่ฝันว่าอย่างไร?

(ชมพลานั้นนั่งลงบนก้อนหิน ลำหับนั่งตาม)

ชมพลา - (ถอนใจ) ลำหับ ซาฝันร้ายเหลือเกิน ร้ายที่สุดในชีวิตของซาไม่เคยฝันฝันอย่างนี้เลย

ลำหับ - เจ้าฝันว่าอย่างไร?

ชมพลา - ซาฝันว่าซาสูกับแรคและเสือ

ลำหับ - (อย่างขมขื่น) แล้วพี่ก็สามันตายอย่างที่พี่เคยฆ่าเสือกัดนั้น

ชมพลา - (สิ้นศีรษะอย่างเหี่ยวแห้งใจ) เปล่า มันกัดซาตาย

ลำหับ - ตาย (หน้าสลด)

- ชมพลา - ขาถูกแรดขวิด แล้วเสือกักขา
- ลำหับ - พี่ตาย....ตายจริง ๆ หรือ?
- ชมพลา - ขาตกลงตายที่ตรงนี้เอง เลือดท่วมตัว
- ลำหับ - ตาย พี่...นั่นมันล้างไมตรี ขาสังหรณ์ใจเสียแล้ว
(ชมพลา นั่งอ้น กัดฟันแน่น พยายามขมความวิคกในใจ)
- ลำหับ - พี่ฝันร้ายมาก พี่คงระวังตัวนะ ชมพลา
- ชมพลา - (ทำใจให้กล้า) อย่าวิคกเลย ลำหับ ไปเชื่ออะไรกับความฝัน ข่าไม่กลัวหรอก บอเลาของชายังมีพิษ มีคของชายังมีคม
- ลำหับ - ข่าไม่สบายใจเสียแล้ว เมื่อย่างเทาเข้ามาในถ้ำเมื่อเย็นก็สังหรณ์ใจชอบกล มันเยือกเย็น ห้วนไหวบอกไม่ถูก ฝันของพี่เป็นลางร้ายเสียแล้ว เราอาจต้องตาย จากกันก็ได้
- ชมพลา - พูคะโรยงนั่น ลำหับ เจ้าต้องไม่ตาย เราจะตายไม่ได้ เจ้าต้องทำให้ดีกว่า ไว้ ชวัญของเจ้าคือชีวิตของข่า ถ้าเจ้าเสียชวัญ ข่าก็จะพลอยหนักใจไปด้วย
- ลำหับ - แค่มันชอบกลนะพี่ ถ้ามันเป็นจริงอย่างฝัน....โอ.... ข่าจะมีชีวิตอยู่อย่างไร
- ชมพลา - (กอดลำหับไว้) ลำหับอย่าใจเสีย ข่าข่าไม่ตาย ข่าจะมีชีวิตอยู่เพื่อดวงใจของข่า อย่าไปนึกถึงมันเลยโอ้ฝันบ้า ๆ เมื่อกันผ่านมา แล้วก็ผ่านไป มันจะไม่ย้อน กลับมาอีก
- ลำหับ - (ขบศีรระกับไหลชมพลา) ขออย่าให้เป็นอย่างพี่ฝันเลย เราเพิ่งจะมีความสุข คุยกันเพียงวันเดียวเท่านั้น ข่าอยากจะอยู่กับพี่อย่างนี้ทุกวันทุกคืน
- ชมพลา - นี่ก็สว่างมากแล้ว เรายังไม่ได้เตรียมอาหารกันเลย เอาอย่างนี้เถิด เจ้าเผา มันไปพลาง ข่าจะออกไปยิงนกและหาผลไม้มาให้เจ้า
- ลำหับ - พี่จะไปไหนกัน ข่าวออย่าเพิ่งไปเลย
- ชมพลา - ทำไมเล่า?
- ลำหับ - ข่าสังหรณ์ใจยังไม่หาย วันนี้พี่อย่าออกไปไหนดีกว่า
- ชมพลา - (หัวเราะ) พุทโธ เจ้ายังจะเก็บมาสังหรณ์ใจอีกหรือ? ไปเชื่ออะไรกับความฝัน
- ลำหับ - ถึงจะไม่เชื่อ แต่ข่าก็ไม่อยากจะอยู่คนเดียว เชื่อข่าเถิด, ชมพลา เอาไว้วัน หลังถึงค่อยออกไปคุยกัน
- ชมพลา - เจ้ากลัวอะไรนะ ลำหับ? อะไรมันจะมาทำข่า (ชักมีด) โอ้มีดเล่มนี้มันสังหาร เสือมาหลายตัวแล้ว ถ้ามันจะมาหาที่ตายอีก ก็ให้มันลองดู
- ลำหับ - เชื่อข่าเถิด ชมพลา เราก็มียมนอยู่ ๒ - ๓ หัวแล้ว ยอมอดศีร์วันดีกว่าจะให้ มี เรื่องรอนใจ
- ชมพลา - มันจะมีเรื่องอะไร อย่าไปกลัวอะไรให้มากนักเลย ลำหับ
(นวยบอเลาจะออกไป ลำหับจูดไว้)

- ลำหับ - ชมพลา อย่าไป โธ อย่าไป
- ชมพลา - ข้าไปคนเดียว ไม่เป็นไรหรอก ข้าจะเป่านกมาย่างสัก ๒ - ๓ ตัว เจ้าจะกินเข้าไปได้อย่างไร มีแคมน้อย่างเดียว
(เกิดออกไปปากถ้ำ ลำหับตามไปดูมือ)
- ลำหับ - ข้าสังหรณ์ใจเหลือเกิน อย่าไปเลย ชมพลา เชื้อข้าเถิด
- ชมพลา - (หัวเราะ-กอด) ข้าไปครู่เดียวเท่านั้น
(ชมพลาผละออกเดิน ลำหับเข้ยัดไหล่ บังเอิญมือไปตึงมันนี้กระบอกใส่ลูกคอกตกกระจาย ชมพลาเย็นตลึงอย่างตกใจ)
- ลำหับ - มันเป็นลางร้ายเสียแล้ว พี่ไปไม่ได้คอกอย่าไป พี่ไปไม่ได้
(ชมพลาเย็นตลึงอย่างล้ง เลกมลง เก็บลูกคอกใส่กระบอกและสะพายใหม่)
- ชมพลา - ข้าตั้งใจเสียแล้ว ลำหับ ให้อาไปเถิด ข้าไปประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น (ผละเดิน)
- ลำหับ - โธ พี่ อย่าไป... อย่าไป (เข้าไปดูคอกอีก) ถ้าพี่จะไปให้ได้ ข้าก็จะตามไปคอย
- ชมพลา - เองไปไม่ได้ เชื้อข้า ลำหับ เชื้อมิดเล่มนี้ (ชักมิด) ข้ายังไม่เคยแพ้ใครเลย
(ชมพลาผละเดินออกมาจากปากถ้ำไปโดยเร็ว ลำหับวิ่งตามไป ๒ - ๓ ก้าวแล้วก็เย็นตลึง - มองตาม)
- ลำหับ - ชมพลา กลับมา อย่าไป อย่าไป โธ
(ลำหับชมพลา ร้องไห้)

(เปิดฉาก)
จบฉากที่สี่

ฉากห้า

- เช่นเดียวกับฉากหนึ่ง สมมุติว่าเป็นเวลาเช้า ภูเรียกแล้วลงนั่ง เสียงร่าแวงธเนา ออกเดินอย่างออใจ
- เปิดฉาก มือซ้ง วงคอน เล่นชิงช้า (เกาวัลย์) อยู่ คนตรีทำเพลง มือซ้งนั่งชิงช้า วงคอนเป็นคนโกว แลวร้องเพลง เมื่อจบเพลงแล้วก็มีเสียงภูเรียกจากข้างใน
- มือซ้ง - เอะ นั้นเสียงธเนา
- วงคอน - (ตะแคงหูฟัง) เสียงธเนาแน่ที่เดียว
- มือซ้ง - นี่ยังคงตามลำหับ อยู่เป็นแน นาสงสรร
- วงคอน - ถึงที่ช้าบางละ หนีธเนาค้าวเปล่าแล้ว ถึงที่ช้าบางละ ฮะ...ฮะ... เจานะอดแน ป่านนี้ชมพลาเขาไคลำหับเป็นเมียเรียบร้อยแล้ว
- มือซ้ง - (ถอนใจ) ข้ามันช่วยอีกแล้ว ช่วยอย่างไม่มีอะไรจะช่วยเหมือน ที่แรกคิดว่า ชมพลาจะตัวเปล่า เกิดมาทั้งที่ไม่มีผู้ชายรัก
- วงคอน - ระวังนะ ข้าจับสลากไคธเนาคราวนั้น ธเนาต้องเป็นของข้า เคียวนี้ธเนาค้าวเปล่าเจ้าอย่ามาแยงขานะ

- มือซัง - โส่ย อีสัมบัติผู้ชายคนหนึ่งขาไมแยง เจ้าหรงก
- วังคอน - ใ้หมั้นแนะ ถึงตาใครก็ตาใครมึง คราวก่อนธเนาแต่งอีล่าหับ คราวนี้ชมพลาแยงอีล่าหับไป ธเนาเป็นของซาแน่ ๆ
- มือซัง - เชิญให้สบายเถอะ อยามาพูกีโหซาน่าลายไหลหน้อยเลย
(ธเนากู แลวออก)
- ธเนา - วังคอน เจามาทำอะไรอยู่ที่นี่แต่เขาเดียว?
- วังคอน - ซามาเก็บคอกไม้
- มือซัง - ไมถามซาบางหรือ?
- ธเนา - เจามาทำไม?
- มือซัง - ซาสงสารเจา ซามาช่วยตามล่าหับ
- วังคอน - คอแหล บันน้ำเป็นคัวแต่เขาเดียว ประจบหรือ
- มือซัง - ถ่าบันน้ำเป็นคัวโค ซากัรวยเสียนานแล้ว ที่น้ำแข็งหายากจะตาย
- ธเนา - เจาพบล่าหับบางไหม?
- วังคอน - คิคถึงใจจะซาคหรือ ธเนา?
- ธเนา - ก็เมียซาแ่งใหม่ ๆ ซ่าไมคิคถึงยังงิง?
- วังคอน - ผู้หญิงนะไม่มีล่าหับคนเดียวหรงก เจาจะไปลุ่มหลงมันหาอะไรกัน มันไม่ได้รักเจาสักนิก ผู้หญิงที่รักเจาะยังมีนะ เจาไม่นิกรักซาบางหรือ?
- ธเนา - ใครกันที่รักซา
- มือซัง - (ทำท่าเอียงอาย) วังคอน ออย่าเป็นแม่สื่อแม่ชักโหซาหน้อยเลย
- วังคอน - นั้นแน จะคักินเองเสียแล้ว
- ธเนา - ถ่าจะมีผู้หญิงที่รักซา ซากัโคแต่ชอบใจ หัวใจของซ่าไม่มีที่ว่างจะรับรักของใครอีกแล้ว
- มือซัง - สักของ เล็ก ๆ ก็ไม่มีที่ว่างที่เดียวหรือ?
- ธเนา - ไม่มี ซารักใครไม่ได้ก็แล้วนอกจากล่าหับ
(เสียงกูของล่าแกว ธเนากูตอบ)
- วังคอน - เสียงใคร?
- ธเนา - ร่าแกว
- มือซัง - นี้จะตามให้โคจริง ๆ หรือ?
- ธเนา - ถ่าไม่พบล่าหับ ซ่าไม่ชอกกลับ
- วังคอน - มีประโยชน์อะไรที่เจาจะพบล่าหับ ป่านนี้ล่าหับมันไม่มีอะไรเหลือให้เจาหรงก
- ธเนา - ไม่มีอะไรเหลือ
- วังคอน - ก็จะมีอะไรเหลือแล้ว? เมื่อกันทั้งคิน ชมพลามันปลิ้นเอาไปหมดแล้ว
- ธเนา - โอชมพลา กูจะไม่ยกโทษให้มึงเลย มึงชมเหง เมียกู

วังคอน - ไม่มีใครชมเหง่ใครหรือหน้า อีล้าหับมันรักชมพลาจนหลง ไม่ต้องชมเหมมันก็ให้
ผู้หญิงสองใจอย่างอีล้าหับ เจ้ายังจะรักอีกหรือ?

ธเนา - ขารักของชา ชาไม่เชื่อว่าล้าหับมันรักชมพลา

มือข้ง - ไม่รักแล้วตามเขาไปทำไม? แหม ไม่รัก มันไ้ส่นัก พบหน้าแม่จะคบเสียให้
พันรวงเหี่ยว

ธเนา - ถ้ามันคบเมียกู กูจะคบมัน

มือข้ง - ตาย ตาย นี่หลงไหลถึงขนาดนั้นเหี่ยวหรือ?

วังคอน - มันมีศีอะไรนะอีกผู้หญิงคนนี่

ธเนา - ชาชอบอกคำชาควา เจาอยายุงกับเมียชา ออกไปไหน

(มือข้ง วังคอน เดินระหกระหวายออกไป ทั้งรักทั้งแค้น)

(รำแก้วออก)

ธเนา - เอะ เสียงรำแก้ว (กุกอบ รำแก้วออก)

ธเนา - ไง พบใหม่?

รำแก้ว - ไม่พบแม่แตรอยตีน

ธเนา - ไฉนเปรต นี่มันไปมุกหัวอยู่ที่ไหน?

รำแก้ว - กูหาทั่วทั้งป่า ขึ้นเขาลงห้วยไปไม่ได้เว้น หารอยมันไม่พบเลย เรากลับกันก็คิดว่า

ธเนา - กูไม่กลับ มันอยากกลับก็กลับไปก่อน

รำแก้ว - หามาตลอดทั้งคืนแล้ว กูวงตาจะตึกกันอยู่แล้ว

ธเนา - กูไม่กลับ ถ้าไม่ได้ตัวล้าหับ กูจะไม่ขอกลับ

รำแก้ว - นี่มันบ้าหรือยัง?

ธเนา - กูไม่บ้า

รำแก้ว - เป็นกู กูไม่ตาม ผู้หญิงคนเดียว เสียกายมันทำไม หาใหม่ดีกว่า

ธเนา - กูรักของกู กูหาผู้หญิงที่ไหนไม่ได้ก็แล้วที่เหมือนล้าหับ

รำแก้ว - ความใจมัน มันจะหาที่ตาย เพราะผู้หญิงคนเดียวกี่แล้วแต่ใจมัน เอะ

(รำแก้วจะเดินออกไปแต่พอด่านริมธารก็เห็นรอยชุกมันรอยใหม่ ๆ)

รำแก้ว - เฮ้ย ธเนา นี่มันรอยคนชุกมันรอยใหม่ ๆ นี้

(ธเนาเข้าไปดู)

ธเนา - จริงแฮะ มันต้องเป็นไอชมพูลา กูว่ามันต้องอยู่แถวนี้แหละ

(รำแก้วแหวกกอหญ้าพบนกที่ถูกยิงควยขอ เล่า มีลูกคอกเสียบ)

รำแก้ว - เฮ้ย นกนี้ใครมายิงทิ้งไว้ละ (หยิบขึ้นมา) เพิ่งตาย ตัวยังอุ่นอยู่เลย มันต้องเป็น
ไอชมพูลา มันยิงแล้วคงหาไม่พบ

ธเนา - (แยงนกกมาดูแล้วโยนทิ้ง) ไอชมพูลา แน่แล้ว มันคงออกมาหาอาหาร เมื่อ
ตอนเช้ามีค ช่วยกันคนอีกทีเอะวะ รำแก้ว มันต้องอยู่ใกล้ ๆ นี้แหละ

(ช่วยกันมองหา แต่ไม่พบ)

ธเนา - มิ่งไปทางโน้น ดูจะรออยู่ที่นี่ ถ้าเจอตัวมิ่งดูเรียกนะ
รำแก้ว - เออ

(ทั้งสองแยกกันหาเข้าโรง)

(ชมพลาโหนเถาว์ลยออก)

ชมพลา - (หันก) นีมันบินไปตกที่ไหนดะ ไอตัวนี้สำคัญ ยิ่งไม่ยกอยู่ (พบนกตกอยู่ที่ดิน)
อ้อ อยู่นี้เอง ต้องยิงอีกสักตัว (ถือบอเลาคอมมองนก)

(ธเนาออก เห็นชมพลา ชะงัก ยืนจ้องนั่งอยู่ชมพลาแห่งมองนกเพลิน

ไม่ทันเห็นธเนาว์วิ่งของเข้าไปข้างหลัง ชักมีดจะแทง ชมพลาหันมาเห็นก็ปิด
ปล้ำกันสักครู่ ก็กดธเนาไว้อยู่)

ชมพลา - ไอธเนา มิ่ง ไอหมาลอบกัด มิ่งจะสู้ก็แพ่งกันซึ่ง ๆ หน้าซีวะ

ธเนา - ไอโจร ปล่อยให้ปล่อยดูซิ แลวมาสู้กันใหม่

ชมพลา - (หัวเราะ) ไอคนเก่ง กัดข้างหลังก็กัดได้ ดูไม่นึกหรือว่ามิ่งจะชี้ช้ลาคตาชาว
อย่างนี้ ดูจะปล่อยมิ่ง แลวมาสู้กันใหม่ก็ได้ (ปล่อยตัว)

ธเนา - ไอชมพลา ดูไม่คิดหรือว่ามิ่งจะสิ้นคิดจนถึงกับแย่ง เมียดู ผู้หญิงมีคนเดียวหรือวะ?

ชมพลา - ใครบอกว่าดูแย่ง เมียมิ่ง? ลำหับมันรักข้า มิ่งตางหากมาแย่งลำหับของข้า

ธเนา - มิ่งเอาที่ไหนดมาพูด ลำหับรักมิ่ง? โททกซึ่ง ๆ หน้า มิ่งชมเหง เมียดู แลวยัง
มาพูดไควว่าเมียดูรักมิ่ง นี้แน่ะ เฮย ชมพลา เรามาพูดกันอย่างดูผู้ชายก็กล่าว
ดูขอลำหับต่อพ่อแม่ตามธรรมเนียม ลำหับแต่งงานกับดูแล้ว มิ่งหลังมาแย่งเมีย
ดู มิ่งไม่ละอายใจบางหรือ?

ชมพลา - มิ่งนะชี้ควรรละอายใจ มิ่งชมชื่นใจผู้หญิง ลำหับรักข้า ไม่ได้รักมิ่ง มิ่งเอาผู้ใหญ่
มาบังคับ ลำหับจึงแต่งงานกับมิ่ง อย่างนี้นะหรือเรียกว่าดูผู้ชาย

ธเนา - มิ่งรู้ไคอย่างไรว่าลำหับรักมิ่ง?

ชมพลา - (หัวเราะ) ดูรูปลำหับคอหน้าผากีสง เทวคาที่นี้ (ชี้ที่แทนหินริมธาร) มิ่งเคยได้
รูปลำหับสักทีหนึ่งหรือเปล่า?

ธเนา - (โกรธ) มิ่งดูหมิ่นดูเกินไปเสียแล้ว ไอชมพลา

ชมพลา - (หัวเราะ) อ้าว ดูตามตี ๆ หาวาดูดูหมิ่น ไรวะ มิ่งไครูปเมียมิ่งสักทีหนึ่ง
หรือเปล่า

ธเนา - นีมันเรื่องของดู?

ชมพลา - บอกมาซีว่า ลำหับเคยยอมให้มิ่งจับหรือเปล่า?

ธเนา - มิ่งอย่าพูดมากก็กล่าว

ชมพลา - อ้าว กอแปลว่ามิ่งไม่เคยไคจับสักทีเดียว ไซ้ใหม่ละ ?

ธเนา - ไอระยา มิ่งจะถามไปทำไม?

ชมพลา - กูต้องการจะพิสูจน์ให้มึงเห็นว่าลำหับมันรักใคร่กันแน่ มันไม่รักมึง มันจึงไม่เคยยอมให้มึงจูบ แต่สำหรับกู (หัวเราะ) กูได้ทั้งจูบทั้งกอด

ธเนศ - ไอ้คนซึ่งหมามาเกิด มึงตายเสียเถอะ (โศกแหวง)

(ชมพลาหลบ ธเนศถลาไป)

ชมพลา - ไอ้ธเนศ เรามาพูดกันด้วยเหตุผลดีกว่า กูรักลำหับ ลำหับก็รักกู เคี้ยวนี้ลำหับก็ไต่เสียเป็นเมียกูแล้ว มึงจะมาอวดอวดอวดทำไม กูว่าผู้หญิงมีอีกเยอะแยะ มึงหาเอาใหม่ไม่ดีกว่าหรือ?

ธเนศ - ไอ้คนระยำ มึงจุกเมียกูไป เสร็จแล้วมึงบอกให้กูหาเอาใหม่ มึงคิดหรือว่า คำพูดของมึงนี้ถูกผู้ชายอย่างกูจะกลืนเข้าไปลง

ชมพลา - มึงกลืนไม่ลงแล้วมึงจะทำยังไง?

ธเนศ - ออ กูต้องเอาชีวิตมึงเสียเท่านั้นเอง

(ธเนศโชนแหวง ชมพลาปัด ทั้งสองปล้ำกันล้มลุกคอกกลาง คางกุ่มมีคคนละเล่ม หาง ๆ ขณะนั้นรำแก้วโผล่ออกมาจะเข้าชวยก็ไมถนัด จึงคอยที่อยู่แต่พอเห็นธเนศเสียท่าอยู่เบื้องล่าง ชมพลาจะจ้วงแหวง จึงรีบยกบอเลาขึ้นเป่า ชมพลาถูกลูกคอกที่หน้ามาก หลั่งหนายไปควยพิษยา เชไปหลายก้าว ทันใดนั้นพอลำหับวิ่งกระหืดกระหอบตามมาถึง ชมพลาล้มลงแทบเทอลำหับลำหับประคอง

ลำหับ - ชมพลา... ชมพลา... โธ... ชมพลา

ธเนศ - (ยืนคลั่ง) ลำหับ

ชมพลา - ลำหับ เจมาทันเวลาพอดี ชากำลังจะตาย

ลำหับ - พี่ตายไม่ได้ พี่ไม่ตาย โธ พี่อย่าตาย

ชมพลา - ไม่มีหวังหรอก ลำหับ ลูกคอกอบายพิษ เสีย ชางก็อยู่ไม่ได้ พี่รู้ตัวแล้วว่าจะต้องตาย (หันหน้าไปทางธเนศ) มึงไม่เป็นนักเลงเสียเลย ไอ้ธเนศมึงเอาคนมาข่มขืนกูทำไม?

ธเนศ - (อย่างเสียใจ) ชมพลา กูไม่รู้เรื่องเลยจริง ๆ (รำแก้วออกจากโศคนไม่มายืนคลั่งอยู่ห่าง ๆ)

ลำหับ - (หันมาทางธเนศ) ธเนศ เจ้าคิดหรือว่าเจมาชมพลาแล้วจะได้ตัวข้าไป? เจ้าเข้าใจผิดเสียแล้ว

ธเนศ - ลำหับ นี่หมายความว่าเจ้ารักชมพลาเช่นนั้นหรือ

ลำหับ - ขารักชมพลา ชมพลาเป็นเมียของข้าแล้ว

ธเนศ - ลำหับ (ถอนใจแล้วกมหนานิ่ง)

ชมพลา - ลำหับ ชากำลังจะสิ้นใจแล้ว ขารักเจ้า... เป็นห่วงเจ้าเหลือเกิน... ขาตายแล้วเจ้าอยู่กับใคร

- ลำหับ - พี่ไม่ตาย พี่ต้องไม่ตาย ซาหามพี่แล้ว ไม่ให้ออกมา ไร พี่ทำไมถึงไม่เชื่อซา?
- ชมพลา - อย่าเสียใจเลย ลำหับ ซาถึงที่ตาย ผ่สร้างเทวคางจึงบรรดาให้ซาไม่เชื่อเจ้า (บิศตัว) โอย... ลำหับ... ซาเต็มทีแล้ว... ซาจะขออะไรเจ้าสักอย่างหนึ่ง จะได้อะไร?
- ลำหับ - พี่จะขออะไร? บอกรมาเถิด พี่จะขออะไร?
- ชมพลา - ซารักเจ้า... หวงเจ้าเหลือเกิน... เมื่อซาตายแล้ว ขอให้เจ้ากลับไปหาธเนา ธเนาเขาคงไม่ถือโทษ.....
- ลำหับ - ไร... พี่... ทำไมพี่ถึงพูดอย่างนั้น.....?
- ชมพลา - (หันไปทางธเนา) ธเนา มึงยังรักลำหับอยู่ไม่ใช่หรือ?... กูขอฝากลำหับด้วย
- ธเนา - อย่าหวงเลย ชมพลา ทำใจให้สบายเถิด
- ลำหับ - (ชมพลา ร้องไห้กับอกชมพลา) ชมพลา พี่ให้ซาทำสิ่งที่ซาทำไม่ได้... ซาทำไม่ได้... ซาไม่มีใครรักธเนา.....
- ชมพลา - แต่ซาขอเจ้า... ขอเจ้าครั้งสุดท้าย.....
- ลำหับ - พี่คิดหรือว่า ซาเป็นผู้หญิงสองใจ? พอผ้าตายก็รีบมีผ้าใหม่? ซาคินนี้ซาเป็นของพี่ ก็ขอเป็นของพี่จนวันตาย ซาจะไม่ขอเป็นของใครอีก
- ชมพลา - ซาขอเจ้า เพื่อความสุขของเจ้าเอง ลำหับ
- ลำหับ - ความสุขมาจากความรัก พี่ก็รู้ว่าซาไม่รักธเนา
- ชมพลา - (อย่างเห็นออดอน) ลำหับ ช่วยให้ซาตายสบายเถิด... รับปากซาเสียว่าเจ้าจะกลับไปหาธเนา... ซา..... ซา..... จะได้อะไร
- ลำหับ - (นั่งจ้องหน้าชมพลาครุ่นหนึ่ง) ชมพลา พี่หวงซาหนักหรือ?
- ชมพลา - ซาหวงเจายิ่งกว่าชีวิตของซาเอง
- ลำหับ - ถ้าเช่นนั้น... ซาจะทำให้ พี่หมดหวัง... หมกบังวล พี่หลับตาตายให้สบาย..... เราจะพบกันอีกในโลกใหม่ของเรา..... (แยงมืต)
- ชมพลา - ลำหับ... อย่า... อย่า... ลำหับ... (ไขว่คว้า แต่ไม่สำเร็จ)
- (ธเนายืนคลั่ง)
- ธเนา - ลำหับ อย่า อย่าทำอย่างนั้น
(ธเนาวิ่งเข้าไปจะแยงมืต ลำหับแพงอกตนเองก่อนธเนาจะถึงตัว แล้วพับลงสิ้นใจ)
- ชมพลา - (ยืนตัวลุกขึ้น) ไร ลำหับ... ทำไมเจ้าจะตองตาย... (กมลงกอด) ซา..... ซา..... จะตายไปหาเจ้าเดี๋ยวนี้..... (สิ้นใจ)
- ธเนา - ชมพลา..... (ยืนนิ่งกมหน้าแล้วทรุดตัวลงนั่ง) (จับมือลำหับ) ลำหับ..... ซาไม่รู้เลยว่าเจ้ารักชมพลา... ถ้าเจ้าบอกซาเสียแต่แรกให้แนนอน ซาก็จะไม่แคงงานกับเจ้า..... ซารักเจ้าเหลือเกิน... ซาคองการให้เจ้ามีความสุข.....